

125 jaar Maranathakerk 1888-2013

De kerk leeft van verhalen.

Het beste verhaal dat ooit verteld is, is het verhaal van God: Hij daalde af naar de wereld en kwam naar ons toe als een kind dat zijn weg ging van kribbe naar kruis.

De kerk is eigenlijk niet meer dan een kring van mensen die weten dat dit Verhaal werkelijkheid is, zich erdoor laten inspireren en er getuigen van willen zijn. Ongetwijfeld hebben de muren meegeluisterd, waarbinnen dit verhaal al 125 jaar verteld wordt.

Dit jubileumboek is grotendeels een verhalenbundel.

Verhalen van mensen die leven van het Verhaal.

Ze vertellen over de buitengewone, de kleinmenselijke en ook de hilarische wederwaardigheden van het kerkvolk dat in de Maranathakerk trouw samenkwam en samen zal komen.

Ik hoop dat u zult genieten van deze bundel, en daarin iets zult proeven van het geheim van deze kerk, dat ongetwijfeld te maken heeft met geloof, hoop en liefde.

Ds. Peter Smilde

Met vreugde schrijf ik als voorzitter van de wijkkerkenraad een bijdrage in het jubileumboekje ter gelegenheid van het 125 jarig bestaan van onze Maranathakerk.

Dit jubileum hebben we gevierd. En hoe! Het hele jaar zijn er activiteiten geweest, binnen de kerkgemeenschap, maar vooral ook naar buiten toe. Voor vier goede doelen hebben we het hele jaar geld opgehaald, we hebben een boottocht

georganiseerd voor onze ouderen, we hebben een korenfestival georganiseerd, een bazaar, een wintermarkt en nog veel en veel meer.

De Maranathakerk lééft. Dat is duidelijk. In haar 125 jarige geschiedenis heeft de Maranathakerk een eigen plek gekregen in de Alphense gemeenschap die veel verder gaat dan haar kerkmuren. En met onze jubileumactiviteiten hebben we geprobeerd daar uiting aan te geven. In dankbaarheid mogen we terug kijken op dit jaar.

Uiteraard vallen we in ons 126ste jaar niet stil. Ook al is 2014 geen jubileumjaar, de Maranathakerk blijft in al haar activiteiten het evangelie handen en voeten geven.

Frans Lems, voorzitter wijkkerkenraad

Wat een medewerking!!

Als u dit boekje, 125 jaar Maranathakerk, leest dan ontdekt u dat in het jubileumjaar ontzettend veel werk is verzet. Dank aan iedereen die op welke wijze heeft meegewerkt aan het jubileumjaar 2013, voor of vaak ook achter de schermen! Zonder uw hulp was dit niet mogelijk geweest! Door uw ondersteuning is het jubileum jaar een succes geworden!

Namens Jubileumcommissie, Sjaak van der Neut

Geschiedenis van de Maranathakerk

14 mei 1888 wordt de grond aangekocht voor f. 3000,00.

Op dezelfde dag wordt aan architect W.C. Coepijn uit Kralingen opdracht gegeven om een kerkgebouw met lokalen te tekenen.

25 juni 1888 is de publieke aanbesteding voor het bouwen van een kerk met consistorie, kosterswoning.

L. Gesman te Oudshoorn wordt het werk gegund voor f. 20.790,00.

Op 20 december 1888 wordt de kerk ingewijd door ds. J.J. Impeta.

Het orgel wordt op 12 december 1905 in gebruik genomen. Het orgel komt op de gaanderij aan de kant van de Raadhuisstraat en kost f. 2500,00.

30 maart 1920 wordt een nieuw orgel gekocht. Het orgel komt op een plateau boven de preekstoel. Hierdoor heeft men 148 plaatsen extra in de kerk op de gaanderij gekregen.

In 1958 wordt wederom een nieuw orgel in gebruik genomen.

De twee vakbekwame organisten Schellingerhoudt en de Haan hebben veel vrije uurtjes geschonken om de orgels in een goede conditie te houden.

In 1963 wordt begonnen met de modernisering van de kerk. Vanaf 3 augustus tot 20 december wordt het interieur gewijzigd door firma Barreveld.

Spontaan wordt er in 1974 geld opgehaald om een podium voor in de kerk te realiseren. Op 17 oktober 1974 wordt het podium door de bouwcommissie aan de kerkenraad overgedragen.

Op 20 oktober 1988 wordt de eerste steen gelegd door Jan Voogd, voorzitter van de wijkkerkenraad, voor de nieuwe ontmoetingsruimte naast de kerk.

In de nacht van 6 op 7 mei 1998 wordt de kerk zeer ernstig beschadigd door een grote brand. Alleen de muren staan nog. Schadebedrag f. 3.200.000,00.

Op 31 maart 1999 wordt een preekstoel gekocht van de Doopsgezinde gemeente te Leeuwarden. 23 mei 1999 wordt het orgel gekocht van de Gereformeerde Kerk van Suawoude. 23 augustus 1999 wordt het kerkgebouw weer in gebruik genomen voor de kerkdiensten.

Op 10 december 2000 wordt het gehele gebouw weer in gebruik genomen inclusief de nieuwe zalen. Het kerkgebouw en de zalen werden herbouwd door R.A. van Leeuwen Aannemingsbedrijf uit Alphen aan den Rijn.

Door allerlei procedures is het, geheel gerestaureerde, orgel pas op zondag 29 mei 2005 in gebruik genomen. In de tussentijd is er gebruik gemaakt van het orgel van de gesloten Kruiskerk.

Herinneringen van Gemeenteleden: Ans de Jong

"Kom binnen, Piet. Ik hoop dat je zin in koffie hebt want ik ben er zo langzamerhand wel aan toe".
"Graag Ans", antwoord ik. "Sorry dat ik wat later ben dan we hadden afgesproken. Ik moest na afloop van de kerkdienst nog drie dames thuisbrengen in mijn hoedanigheid van kerktaxichauffeur." "Geeft niet hoor. Maar wat was het een mooie dienst, hè, met dat prachtige koor erbij. Ik heb alles goed kunnen volgen via de kerkradio." Ans de Jong refereert aan de kerkdienst van de startzondag op 23 september 2012. Nog maar net hersteld van een zware operatie moet ze zich in acht nemen en kan niet meer iedere zondag naar de kerk. Maar gelukkig kan ze thuis via de radio onze kerkdiensten meebeleven.

Ans is in 1924 in Rotterdam geboren als dochter van een boekhandelaar, die op latere leeftijd predikant is geworden. Na de oorlog is ze als verpleegkundige aan de slag gegaan in het Utrechtse Diaconessenhuis. Ze was eerste zuster in de kraam toen Willem de Jong op haar levenspad verscheen met wie ze op 22 mei 1962 in het huwelijk is getreden. "Toen ben ik in Alphen komen wonen want Wim woonde daar. Om mij is Wim gereformeerd geworden. In die tijd hadden we ds. Schuring in de Maranathakerk. Dat was een heel directe man. Die kwam eens binnenlopen en zei toen zonder enige inleiding: 'Wim, ik zoek iemand voor het kerkelijk bureau. Wil Jij dat doen?' Waarop Wim direct "ja" heeft gezegd. En dat werk heeft hij 30 jaar gedaan. Op vrijdagavond hield hij altijd een half uur zitting in de kerk. Dat heeft hem nog een fiets gekost want die is daar een keer gestolen."

"Ik vraag me overigens nog steeds af waarom je mij wilt spreken. Ik heb eigenlijk niets te vertellen. Maar ik heb wel wat opgezocht wat met de geschiedenis van de kerk te maken heeft. Kijk, dit zijn twee aquarellen die ik na de brand heb gemaakt. Ik ben toen op de binnenplaats achter de kosterswoning gaan zitten om vast te leggen welke verwoesting de brand had aangericht." En inderdaad, de met 4 september '98 gedateerde aquarellen tonen de geblakerde resten van de bijgebouwen van de kerk. Ze bieden een troosteloze aanblik.

Op mijn vraag of ze ook actief is geweest in de wijkgemeente antwoordt Ans: "Samen met Mien Cramer, de vrouw van boer Gerrit Cramer van de Kortsteekterweg, was ik de eerste vrouwelijke ouderling van onze wijkgemeente. Dat was in de periode 1970-1974. Maar ik vond het te zwaar, al die huisbezoeken waarbij allerlei problemen naar boven kwamen. Ik kon dat niet loslaten, ik was veel te serieus. Later vroeg Janny van Veen mij of ik wijkdame wilde worden. Dat lag mij veel beter. Dat vond ik fijn. Ik heb dat werk 15 jaar met plezier gedaan."

Wat veel gemeenteleden niet weten is dat Ans de schutbladen voor de trouwbijbels maakte, met sierlijke letters, als herinnering aan de huwelijksinzegening. Later maakte ze ook de doopkaarten. In een bruine multomap heeft ze nauwkeurig bijgehouden voor welke echtparen ze heeft gekalligrafeerd. In de periode 1965-2005 waren dat er maar liefst 534. Ik zie bij de datum 19 september 1972 de namen Nicolaas Oosterom en Jude Johanna van der Zande wier 40-jarig huwelijksjubileum in de morgendienst is gevierd.

"Aan het einde van de 60-er jaren heb ik in een beroepingscommissie gezeten met Maarten Figeë als voorzitter. We reisden toen het hele land door om predikanten te beluisteren. Ik kan me herinneren dat we eens op een zondagmorgen om 6 uur naar Groningen vertrokken. Broeder Winkelman zat ook in de commissie. Die zag van nature al bleek maar op dat tijdstip zag hij eruit als een wit geraamte. Onderweg dronken we ergens koffie tussen velden vol boerenkoolstronken. Dat was een heel bijzondere ervaring."

Gaan naar de kerk is voor Ans zo iets als thuiskomen. Ze ervaart de verbondenheid met andere gemeenteleden als bijzonder waardevol. "Ik heb dat heel sterk gevoeld tijdens en na mijn verblijf in het

ziekenhuis. Ik kreeg een stroom van kaarten en was daar heel blij mee. Ik heb nooit beseft dat die persoonlijke belangstelling zoveel voor mij zou betekenen.”

Als ik het gesprek weer terugvoer naar het schilderen vertelt Ans dat ze dikwijls in de kerk is geïnspireerd door een zin uit een bijbelgedeelte, een gebed of een lied. “Zo zat ik met Pasen eens in de Salvatorikerkerk waar ds. Stolk voorging. In één van de gebeden sprak hij ‘Geef dat wij ons mogen laten meevoeren op de golven van de hoop’. Die zin is blijven hangen en naar aanleiding van die zin heb ik toen een aquarel gemaakt. Ik zal hem je zo dadelijk laten zien.” “En je hebt ook veel gedichten geschreven”, vul ik aan. “Ach, het rijmt dus het zullen wel gedichten zijn”, zegt Ans bijna verontschuldigend. “Heb je misschien een gedicht dat past bij het jubileum van de Maranathakerk?” vraag ik hoopvol. “Ik zal eens kijken of er iets bruikbaars tussenzit, een lofdicht of zo. Ik bel je wel als ik iets gevonden heb.”

Die middag gaat bij mij thuis de telefoon. Het is Ans. “Piet, ik heb niets kunnen vinden en daarom heb ik maar een nieuw gedicht gemaakt. Ik zal het voorlezen en dan moet jij maar zeggen of je het wat vindt.” Dan declameert ze wat in slechts enkele uren in haar is opgeweld. Het is ontroerend mooi. Ik geef het daarom graag aan u door.

Jubileum

Het is feest, laten we danken
om waar God ons mee verblijdt.
Laten we in zijn huis Hem prijzen
voor die lange, lange tijd.

Over bergen en door dalen
ging de Maranathakerk,
honderdvijfentwintig jaren,
in al haar zwakten sterk.

Want de kracht die kwam van Boven,
Steeds opnieuw en altijd weer.
Daarom willen we God loven
en we prijzen onze Heer.

Ook als kerk met lege handen,
Heer, belijden we onze schuld
bij het kruis; daar is vergeving
zodat blijdschap ons vervult.

Met veel dank en vol vertrouwen
Gaan wij voort in deze tijd
tot de naam, tot MARANATHA
overgaat in werkelijkheid!

Ans de Jong

Jubileum voor hele stad

Jarige Maranathakerk 'trakteert' op activiteiten

ALPHEN • De Maranathakerk, een van de markante kerkgebouwen van Alphen, bestaat 125 jaar. Reden voor een jaar lang bijzondere activiteiten. „We gaan hier zoveel mogelijk Alphenaren bij betrekken.”

SARIE KATSMAN

De jubileumviering, waarvoor morgen het startsein wordt gegeven, blijft geen 'ons-kent-onsactiviteit'. „We willen laten zien wat we doen, aan zo veel mogelijk mensen,” zegt Sjaak van der Neut, geboren en getogen in de buurt van de Maranathakerk. Voor de Alphenaar bij wie geen belletje gaat rinkelen bij die naam: het gaat om de kerk bij de Swaenswijkbrug.

„Voordat de brug werd gebouwd, voer daar een pontje,” zegt Van der Neut. Over dat pontje is een smakelijke anekdote bewaard gebleven: de christelijk-gereformeerde ponthaas

Koster-beheerder Joke de Voor heeft haar handen vol aan het onderhoud van de Maranathakerk die dit jaar het 125-jarig bestaan viert. „In de kerk is altijd werk.”

FITTI MARTIN

De kerk is er nu bijna 125 jaar.

'Geen gesloten bastion'

De Maranathakerk laat zich zien in het jubileumjaar

ALPHEN Het is bijna 125 jaar geleden dat de Maranathakerk, het kerkgebouw bij de Swaenswijkbrug, „in het publiek” werd opgevoerd. „In het publiek” betekent weliswaar niet dat de kerk open stond voor iedereen, maar wel dat de kerk open stond voor de Alphenaren.

De kerk is er nu bijna 125 jaar.

De kerk is er nu bijna 125 jaar.

Het hele jaar door feest

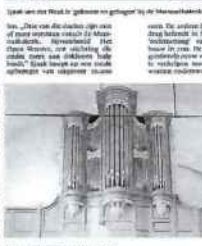
Van kerkveiling tot korenfestival

ALPHEN Het is bijna 125 jaar geleden dat de Maranathakerk, het kerkgebouw bij de Swaenswijkbrug, „in het publiek” werd opgevoerd. „In het publiek” betekent weliswaar niet dat de kerk open stond voor iedereen, maar wel dat de kerk open stond voor de Alphenaren.

ALPHEN Het is bijna 125 jaar geleden dat de Maranathakerk, het kerkgebouw bij de Swaenswijkbrug, „in het publiek” werd opgevoerd. „In het publiek” betekent weliswaar niet dat de kerk open stond voor iedereen, maar wel dat de kerk open stond voor de Alphenaren.

ALPHEN Het is bijna 125 jaar geleden dat de Maranathakerk, het kerkgebouw bij de Swaenswijkbrug, „in het publiek” werd opgevoerd. „In het publiek” betekent weliswaar niet dat de kerk open stond voor iedereen, maar wel dat de kerk open stond voor de Alphenaren.

ALPHEN Het is bijna 125 jaar geleden dat de Maranathakerk, het kerkgebouw bij de Swaenswijkbrug, „in het publiek” werd opgevoerd. „In het publiek” betekent weliswaar niet dat de kerk open stond voor iedereen, maar wel dat de kerk open stond voor de Alphenaren.

Niet zonder kleerscheuren

Kerk overleeft brand en verzakking

ALPHEN Het is bijna 125 jaar geleden dat de Maranathakerk, het kerkgebouw bij de Swaenswijkbrug, „in het publiek” werd opgevoerd. „In het publiek” betekent weliswaar niet dat de kerk open stond voor iedereen, maar wel dat de kerk open stond voor de Alphenaren.

De kerk is er nu bijna 125 jaar.

Herinneringen van Gemeenteleden: Mevrouw Gré Booij

"Wat aardig dat u bij dit oude mens op bezoek komt om iets over de Maranathakerk te horen" zegt mevrouw Gré Booij als ik heb plaatsgenomen in de woonkamer van haar huis aan de Prins Hendrikstraat. "Het ouder worden valt mij zwaar. Tot aan mijn 90ste levensjaar voelde ik mij goed en kon ik alles nog doen, maar door allerlei lichamelijk ongemak word ik steeds afhankelijker van anderen en dat is best lastig". Maar gelukkig is mevrouw Booij helder van geest en mankeert er niets aan haar verbale vermogens. Met veel enthousiasme praat ze anderhalf uur lang honderd uit over voorvallen uit het verre en minder verre verleden.

"Kijk", zegt ze, wijzend op een dun boekje dat ze op tafel heeft neergelegd. "Dit is de afscheidspraak van ds. Schouten, gehouden in de Gereformeerde Kerk van Alphen op zondag 8 mei 1927". De titel luidt "God de bron van onze kracht". Het is een preek van 14 pagina's, natuurlijk in drie punten. "Dat moet een hele zit geweest zijn", merk ik op. "Zeker", zegt Gré, "vooral voor kinderen. Maar kinderen konden vroeger beter stilzitten dan tegenwoordig want ADHD bestond toen nog niet. Maar ondanks de lange preken zat de kerk altijd vol. Iedereen had een vaste plaats. Als je gasten meenam moesten die wachten totdat de vaste kerkgangers waren gezeten. Op het orgel zat een lampje. Zolang dat rood was moesten ze achterin de kerk blijven staan wachten. Pas als het op groen sprong, kort voor aanvang van de dienst, mochten ze op de weinige vrij gebleven plaatsen gaan zitten."

"Ik heb goede herinneringen aan gemeentevergaderingen die plaatsvonden in verband met het beroepen van nieuwe predikanten. Tijdens één van die vergaderingen bracht de beroepingscommissie een enthousiast verslag uit over de voorgestelde predikant. Daarna mochten de gemeenteleden vragen stellen. Iemand vroeg: 'Hoe preekt deze dominee?' Het antwoord was: 'Hij heeft de gave van het woord en weet iedereen van begin tot eind te boeien'. Een ander vroeg: 'Hoe is hij in de catechese?' 'Als een echte leraar; de kinderen hangen aan zijn lippen'. 'En hoe is hij op het pastorale vlak?' 'Als een trouwe herder die zijn schapen bij name kent en naloopt'. En zo ging dat nog enige tijd door. Kortom, dit was een volmaakte voorganger die wij beslist moesten beroepen. Toen stond mijn vader op. 'Voorzitter, mag ik ook een vraag stellen?' 'Natuurlijk broeder Booij. Wat wilt u weten?' 'Wel, ik heb alleen maar positieve dingen over deze predikant gehoord en helemaal niets negatiefs en nu zou ik graag willen weten, is deze predikant vóór of ná de zondeval geboren?'" Gré kan er nog steeds smakelijk om lachen.

Dat brengt haar op het volgende verhaal. "In 1933 werden 29 gezangen toegevoegd aan de psalmberijming van 1773. Hierover waren de meningen aanvankelijk sterk verdeeld.

Mijn vader vond ze mooi, maar er waren ook gemeenteleden die er niets van moesten hebben. Gijs van Dorp, de grootvader van Gijsbert, was zo iemand. Ik herinner mij dat hij mijn vader eens vroeg: 'Harm, wat vind jij nou van die gezangen?' Toen mijn vader antwoordde dat hij ze wel mooi vond zei Gijs verontwaardigd: 'Weet je dan niet dat sommige van die gezangen geschreven zijn door mensen die het niet zou nauw namen in het leven? Dat waren echte schuinsmarcheerders. Nee, geef mij de Psalmen Davids maar'. Waarop mijn vader reageerde met de vraag: 'En wat was David dan voor een man? Dat was niet alleen een schuinsmarcheerder maar ook nog eens een moordenaar!' Daar had Gijs niet van terug. Discussie gesloten."

"In die tijd kwam Gijs naar de kerk in een koetsje, getrokken door een paard. Die stalde hij dan tegenover de kerk en dan liep hij door één van de zij-ingangen naar binnen. Als hij dan een gezang het liederenbord ontwaarde draaide hij zich demonstratief om en liep met grote passen de kerk uit. Maar op een zekere zondag had ds. Bosch hem beet. Die had toen zoveel liederen dat ze niet allemaal op het bord pasten. Op het bord stonden alleen maar Psalmen, wat Gijs wel beviel zodat hij rustig op zijn vaste plek was gaan zitten in één van de dwars geplaatste banken, voor in de kerk achter de ambtsdragers. Totdat ds. Bosch het slotlied aankondigde, en dat was een gezang. Als door een wesp gestoken schoot Gijs omhoog uit zijn bank, beende de kerk uit door de dichtstbijzijnde zijdeur en smeed die met een harde klap achter zich dicht. Ja, die dingen gebeurden vroeger. Dat was allang niet meer zo toen het Liedboek voor de Kerken in 1973 werd ingevoerd. Daar hoorde je toen niemand over."

Herinneringen van Gemeenteleden: A.V.O.M

Op 17 augustus 1945 riepen de Indonesische nationalisten de onafhankelijke Republiek Indonesië uit. Dat was het begin van een militair conflict waarvoor meer dan 100.000 Nederlandse militairen naar Nederlands-Indië werden uitgezonden, waaronder veel jongens uit Alphen. Een ouder lid van onze gemeente – zij wil liever niet dat ik haar naam vermeld en ik noem haar daarom maar mevrouw X – vertelde mij dat deze jongens niet werden vergeten. “Vanuit de Jeugdcentrale werd de Actie Voor Onze Militairen (AVOM) opgezet die als doel had het contact met uitgezonden verenigingsleden te onderhouden. Er waren toen 8 gereformeerde jeugdverenigingen in Alphen:

- In Oudshoorn J.V. ‘Niet In Eigen Kracht’ (NIEK) en M.V. ‘Eén Ding Is Nodig’ met samenkomsten in een school achter een kerk in de Hooftstraat
- In Alphen Centrum J.V. ‘Samuel’ (2 afdelingen) en M.V. ‘Bidt en Werkt’ (2 afdelingen) met samenkomsten in gebouw Concordia
- In De Hoorn J.V. ‘Prediker 12:1a’ en M.V. ‘Meisjesroeping’ met samenkomsten in de Noorderkerk aan de De Ruijterstraat

Iedere vereniging vaardigde één lid naar de werkgroep af. Ik zat erin namens M.V. Meisjesroeping. Coördinator was de heer Goedvolk, leraar aan de Emmaschool. Het contact met onze leden in Indië werd met brieven onderhouden. Aan iedere militair in Indië werden vier leden in Alphen gekoppeld die bij toerbeurt een brief moesten schrijven. Het was onze taak om die brieven en eventuele andere attenties in te pakken en te versturen.”

Uit een instructie van Jaap Mooy aan de leden van Prediker citeer ik: “Zoals uit dit staatje [een rooster – PP] blijkt krijgt ieder lid de gelegenheid 1 keer in de 2 maanden een brief aan één onzer in Indië vertoevende leden te schrijven. Hij krijgt hiervoor ongeveer 2 weken, dus kan hij in die tijd er wel voor zorgen dat de brief klaar is. Deze wordt bij mij ingeleverd, maar moet reeds voorzien zijn van een postzegel.” Op het moment dat ik dit stukje schrijf is Jaap 83 jaar. Al pratend komen de herinneringen aan die tijd weer boven. “Die actie moet in 1947 zijn gestart. In 1945 en 1946 gingen de eerste vrijwilligers naar Indië. Later in 1946 volgden de dienstplichtigen. De laatste militairen kwamen pas laat in 1950 weer terug. Daarom denk ik dat die Actie Voor Onze Militairen van 1947-1950 heeft gelopen. Toen ik die instructie schreef was ik nog in Alphen. Ik ging in 1948 voor onbepaalde tijd in dienst. Ik kwam op in Bergen op Zoom, was daarna enige tijd in Den Haag gelegerd en ging in het voorjaar van 1949 naar Oost-Java. De actie werd over het algemeen wel door de jongens in Indië gewaardeerd want de brief was de enige vorm van contact met Nederland. Telefoons had je niet en er zat teveel storing op de korte golf om via de radio iets uit Nederland te horen. Eén maal per jaar kon je een boodschap voor de familie in Nederland inspreken op een bandje, maar dat was het dan wel.”

Terug naar mevrouw X. “Wij maakten ook een blad voor onze jongens in Indië. Dat heette ‘Het zit in de lucht’. Het was niet groot hoor. Meestal een A4-tje. Er stonden plaatselijke nieuwtjes in en ook ouders schreven wel eens stukjes.”

Eén van de uitgezonden Alphense militairen was Bram Christiaanse. Die kan zich nog herinneren dat hij via AVOM minder plezierige berichten over J.V. Samuel kreeg. “In sommige brieven stond dat het slecht ging met de vereniging. Dat het ledental hard achteruit liep. Daar wilden wij direct iets aan doen. Zodra wij terug waren in Nederland zijn wij kandidaat-leden gaan opzoeken. Jongens die wel de leeftijd hadden maar nog geen lid waren geworden.

In gesprekken onder vier ogen wisten wij velen ervan te overtuigen dat het nu toch wel zo zoetjes aan tijd werd om die stap te zetten. Nou, binnen de kortste keren zaten we weer op 42 leden. Daardoor

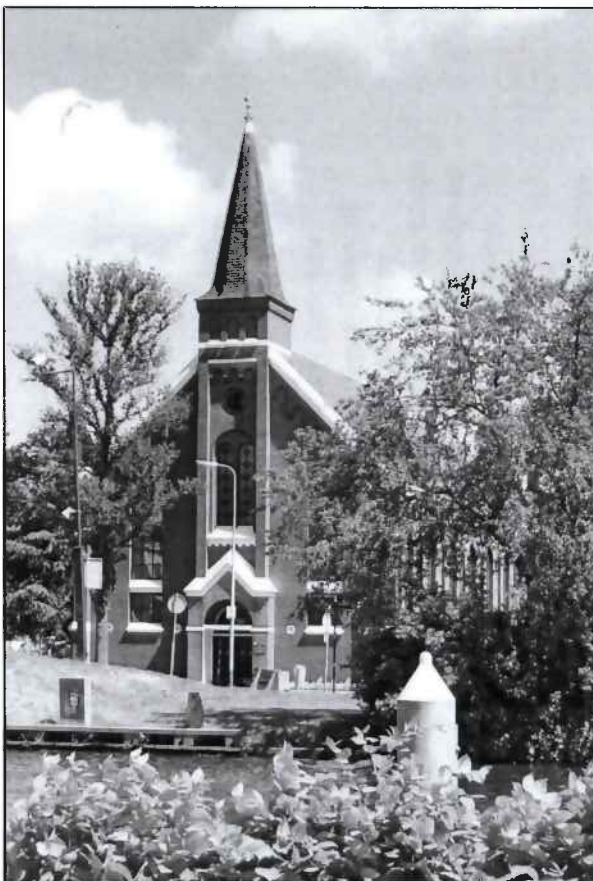

hadden wij drie afdelingen: Samuel A, B en C."

"Ik ben in 1940 in de Maranathakerk gekomen en ik ben daar gebleven tot aan mijn trouwen in 1952. Dat was best een roerige en gevaarlijke periode met die onderduiktijd in de oorlog en daarna de militaire dienst in Indië. In de oorlog liep je als jonge vent groot risico te worden opgepakt door de Duitsers. Daarom gingen wij op zondag niet gewoon naar de kerk. Dat was veel te gevaarlijk. Wij kwamen op zondag in het

geheim samen ten huize van enkele gemeenteleden, zoals Basie en Wijbenga. Daar zongen we dan bij het harmonium. Daar kwamen wij ook in contact met jongens uit andere plaatsen die in Alphen ondergedoken zaten. Dat werden hele goede vrienden. Op 18-jarige leeftijd deed ik belijdenis bij ds. Bosch, maar dus niet op zondagmorgen. Nee, dat gebeurde stiekem in de kerk op zaterdagmiddag. Aansluitend vierden wij het avondmaal. Inhoudelijk gezien heeft die gebeurtenis een belangrijke functie gehad. Het was één van de diepst beleefde momenten in mijn leven".

**DEZE UITNODIGING IS VOOR IEDEREEN! NIEMAND MAG
DIT MISSEN!! KOMEN DUS!!**

BAZAAR/ROMMELMARKT

ZATERDAG 16 MAART 09.00-16.00 UUR

KERKVEILING

VRIJDAGAVOND 22 MAART 19.30 UUR

Ruim 90 kavels worden door veilingmeester Willem Arlman geveild.

**DE MARANATHAKERK IS 125 JAAR
WIE JARIG IS TRAKTEERT!
VIER MET ONS MEE EN TRAKTEER HET GOEDE DOEL**

***Het Open Venster*Stichting Roemenië Hunedoara *Scholenproject in
Gambia*Werkgroep interkerkelijke diensten voor mensen met een verstandelijke
beperking*Rechtzetten Maranathakerk**

**PLAATS:
RAADHUISSTRAAT 82 (bij Swaenswijkbrug)**

Wij bedanken onze sponsors:

Keurslager van Diemen, Vishandel Sluizeman, Schoonheidsspecialist Annie Esajas, JAWI Sportcentrum, Mannenkapsalon de Looij, Marlies Dool Goud en Zilvermid, Walter Planije Fotografie, Tonnie de Vos, Plantenwacht, Grand Café Eight, Knappe Kappers Hooftstraat, Boekhandel Haasbeek, Notaris Wolterink, Archeon, Banketbakker van Vliet, De Koffer, Westerink Schilderwerken, Varia Slaapcomfort, Il Delicato, Voets Hazerswoude, Internat Mijdrecht, Mariska Bloemenboetiek, Grieks restaurant Akropolis, Rijskamp Fiscaal Advies, Groengroep Boskoop, Zorba de Griek, Restaurant & Grand Café Trots, Auto Zagato, Schilderwerken Huisman, De Leeuw Installatiebedrijf, Aannemingsbedrijf G. Bruijnes BV, FIZZl, Loonbedrijf J.M. van Vliet Ter Aar, Keurslager Ridder, Alblas Autorijschool, 't Woonhuys, Global Fit, Schoonheidssalon Active Beauty, Martha Vis Voetpedicure, Wim Oudshoorn, De Kaashoek, Makelaardij Holland West, Is Morus, Golfclub Zeegersloot, Boeketterie Bert de Graaf, Harry Cools Dans- en Partycentrum, van Uffelen Mode, De Notenbar, van Gils Bloemen en Kadoshop, Bakker Blom, Haasbeek Herenhof, Banketbakkerij Stevers, Odijk Mode, Slagerij de Valk, De Hazelaar, De Doofpot, ten Brink Foodretail, Marlie Felice, Avifauna, Catharijne Convent en vele particulieren.

Voor veilinglijst kijk op de site: www.mkalphen.nl

Herinneringen van Gemeenteleden: Dick van der Neut

De ouderen onder ons, voor zover ze in Alphen geboren en getogen zijn, zullen zich nog wel kunnen herinneren dat er tegenover de Maranathakerk een mastenmakerij was gevestigd. Dat was het bedrijf van Egbertus Johannes van der Neut die in onze gemeente voorzitter van de Commissie van Beheer en ook ouderling is geweest. Vader en moeder van der Neut kregen vijf zonen en twee dochters. Van die vijf zonen kennen wij vooral Dick en Sjaak omdat die tot onze wijkgemeente behoren. Met Dick had ik een alleraardigst gesprek dat ik onderstaand heb samengevat.

Sinds 2007 woont Dick met zijn vrouw Janneke op de bovenste etage van het appartementengebouw aan de Swaenswijkplaats. En daarmee is hij weer terug op de plek waar hij in zijn jonge jaren ook heeft gewoond: pal tegenover de kerk, in een woning naast de mastenmakerij. "Dat was 's winters wel eens een nadeel", verteld Dick. "Als er op zondagmorgen sneeuw of ijs op de voetpaden rondom de kerk lag, dan stond Jan van Egmond [de man van kosteres Jaantje van Egmond – PP] met een sneeuwschuiver of een schep voor de deur van de kerk te zwaaien. Dan moest je komen helpen bij het sneeuwruimen".

In deze periode was ds. Bosch als predikant aan de gemeente verbonden. Volgens Dick was dat een dominante herder en leraar. "Ds. Bosch 'regeerde' zijn gemeente. Ik zal je een paar voorbeelden noemen. Ds. Bosch was voorzitter van het bestuur van de Oranjeschool. Alle kinderen uit de gemeente werden verondersteld naar die school te gaan. Je mocht voor het eerst naar school als je vóór 1 april 6 jaar was. Maar in ons gezin zijn drie van de vijf jongens in juni geboren. Die zouden dus pas een jaar later naar school kunnen. Op de school van meester Stouthamer [Bethlehemschool – PP] was dat niet zo. Daar moest je bij het begin van het nieuwe schooljaar 7 jaar zijn. Daarom deden mijn ouders ons daar op school. Maar dat werd door ds. Bosch helemaal niet op prijs gesteld. Die kwam aan de deur om mijn ouders op andere gedachten te brengen. En als hij ons op zondag niet in de kerk had gezien dan stond hij op maandagmorgen aan de deur om te informeren of er misschien zieken waren. Hij gaf catechisatie in een zaaltje naast de kerk [ongeveer waar nu de Schutse staat – PP]. En je had het hart niet om je catechismus niet te leren.

Dan kreeg je onderuit de zak. En als je je niet gedroeg werd je op de eerste rij gezet. Dan kon je een schop van hem krijgen. Dat is Bert Kooij wel overkomen. Maar op een donkere avond in de oorlogsjaren hebben we een streek met hem uitgehaald. De deur van het leslokaal kwam uit op een pleintje waar een ijzeren hek omheen stond. Na afloop van de catechisatie hebben we dat met een stuk ijzerdraad dichtgebonden. Koster van Egmond liet ds. Bosch uit en deed vervolgens de deur van het leslokaal op slot. In het pikkedonker scharrelde ds. Bosch naar het hek dat hij met geen mogelijkheid kon open krijgen. Het heeft die avond lang geduurd voordat hij thuis was".

"Maar bang was hij niet. Het is in de oorlog gebeurd dat Prins Bernhard op zondag jarig was. Bij het uitgaan van de kerk hebben we toen allemaal een witte anjer opgestoken.

Daar werden wij opgewacht door een aantal zwarthemden [NSB-ers - PP]. Daar kwam toen een hoop trammelant van. Ds. Bosch is er nog voor ondervraagd, maar dat heeft gelukkig geen verstrekkende gevolgen gehad”.

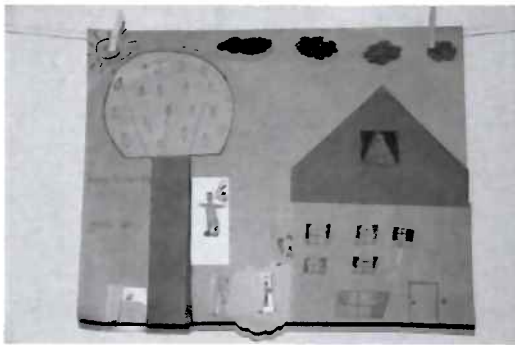
Het verenigingsleven floreerde in die jaren. Dick is lid geweest van jongelingsvereniging Samuël. Die vergaderde op zondag in gebouw Concordia. Hoogtepunten waren de landelijke toogdagen waarop jongeren vanuit het hele land samenkwamen. Je zou kunnen zeggen dat de toogdagen de voorlopers waren van de EO-jongerendagen. “Met een auto van de zaak, bestuurd door chauffeur de Gans, zijn we eens helemaal naar Groningen gereisd. Daar maakten we kennis met een stel leuke meiden uit de kop van Noord-Holland die we ’s avonds meenamen in de wagen om ze thuis te brengen. Het eind van het liedje was dat we midden in de nacht in Haarlem zonder benzine kwamen te staan en pas om 4 uur thuis waren. En dan moet jij eens raden wie er thuis achter de deur met zijn grote handen stond te wachten”.

“Ik heb altijd boer willen worden. Mijn moeder kwam uit een boerenfamilie en het boerenbedrijf trok mij wel. In 1946 ben ik stage gaan lopen bij een bouwboer in de Haarlemmermeer. Ik had toen een vriendin in de Wieringermeer maar ook verkering met een meisje in Broek op Langedijk. Ik schreef ze allebei regelmatig, maar op zekere dag heb ik per ongeluk de enveloppen verwisseld en toen waren de verkeringen snel uit. Maar boer ben ik nooit geworden. Al snel vroeg vader of ik in de zaak wilde komen helpen. Later is broer Piet er ook bij gekomen”.

Dick en Piet zijn allebei in het Alphense verenigingsleven actief geweest. Dick als voorzitter van ARC en Piet als voorzitter van AZC. “Ds. Wijma en ds. Schuring stonden vaak langs de lijn als ARC-1 thuis moest spelen”, kan Dick zich herinneren. “Ds. Wijma was heel rustig, maar ds. Schuring ging helemaal op in het spel en stond vaak luidkeels aanmoedigingen te schreeuwen of van zijn ongenoegen blijk te geven”. Ik ben benieuwd hoe Peter Smilde zich langs de lijn gedraagt, zo hij de weg naar ARC al weet te vinden.

KERK- EN SCHOLENDIENST MET DE WINDROOS

THEMA: Kom tevoorschijn. Daarbij kijken we naar de tollenaar Zacheüs.

Samen is een project gekozen om te ondersteunen en dat is: de voedselbank.

In het kader van het 125 jaar bestaan van de Maranathakerk worden na afloop van de dienst aan alle kinderen een zakje met zonnebloempitten uitgereikt.

WIE KWEEKT DE GROOTSTE ZONNEBLOEM?

Herinneringen van Gemeenteleden: Jaap Mulder

Al vele jaren zijn Jaap en Stijni Mulder trouwe bezoekers van de kerkdiensten in de Maranathakerk. Ze zitten graag op de achterste rij in het vak tegenover de preekstoel. Lekker vertrouwd naast de andere "vaste klanten" die daar altijd zitten. Ik zoek ze op in hun woning aan de Verlengde Marninxstraat. Daar wonen ze al vanaf 1976. Zoals de oudere autochtonen onder ons vast nog wel weten was in die hoek tussen de Oude Rijn en de Oranje Nassausingel, waar Jaap en Stijni wonen, de betonfabriek van Piet van Dijk gevestigd. Ik kan me nog goed herinneren dat ik daar aan de hand van mijn moeder wandelde en gefascineerd raakte door de op het bedrijfsterrein rondrijdende afgedankte legerjeeps die een sliert aanhangwagentjes voorttrokken. Dat leek me toen wel wat, chauffeur worden op zo'n Jeep, maar doet er nu niet toe. Snel terug naar de Mulders.

"De betonfabriek was gesloten, het terrein lag braak en ik kon daar toen een stuk grond kopen", vertelt Jaap, "maar wel op voorwaarde dat ik daar een huis liet bouwen door een Alphense aannemer. Dat was toen het eerste huis in die hoek. Een jaar later werd naast ons nog een huis gebouwd, maar de overige twee woningen volgden pas jaren later omdat we ook al rond 1980 een bouwcrisis hadden. Voor de kinderen was dat prachtig. Die konden naar hartenlust hutten bouwen en schaatsen zonder dat iemand daar last van had. Pas in 1987 begon de bouw van de wijk Beerendrecht."

Oorspronkelijk komt Jaap Mulder uit Hazerswoude Rijndijk. Als oudste zoon had Jaaps vader de boerderij van diens vader overgenomen. Vanuit Alphen gezien de eerste boerderij over de gemeentegrens. Die staat er nog steeds. Maar door de crisis ging het boerenbedrijf rond 1934 failliet en verkaste het gezin Mulder naar de Verlengde Aarkade 14. "Ik ben in de luiers naar Alphen gekomen", grapt Jaap. "Mijn ouders zijn daar altijd blijven wonen. Mijn vader is daar ook overleden. Heel onverwacht. Op een zondagmorgen wilde ik bij hem op bezoek gaan maar vond alle deuren gesloten. Mijn vader deed niet open. Ik ben toen naar ds. Vree gegaan en samen zijn we vervolgens op onderzoek uitgegaan. We zijn door een raam naar binnen geklommen en toen vonden wij vader dood in zijn leunstoel. Het eten stond op en de radio stond aan. Heel onwezenlijk. Het huis staat er nog steeds, pal achter de atletiekbaan van AAV.

In 1976 zijn we ook lid geworden van de wijkgemeente. Dat voelde als thuis komen. Vooral voor Stijni want die heeft pal tegenover de kerk gewoond. Stijni is geboren in het huis op de hoek van de Jongkindt Coninckstraat en de Raadhuisstraat waar haar vader een winkel had. Hoe de sfeer in de kerk toen was? Best wel goed. Het was een redelijk behoudende gemeente. De kerk zat iedere zondagmorgen vol.

Ik heb 38 jaar bij verschillende accountantskantoren gewerkt en daarna nog 7 jaar full time bij een groot- en detailhandel in noten, drop en chocolade. Daar was ik verantwoordelijk voor de correspondentie, de belastingaangifte en de financiële controle. Na de verkoop van de groothandel heb ik er nog 6 jaar part time gewerkt. Beroepsmatig ben ik het toen wat rustiger aan gaan doen, maar weer niet in de kerk. Na 3 jaar wijkouderling te zijn geweest ben ik penningmeester van de Commissie van Beheer geworden. Ik heb die functie 6 jaar uitgeoefend en heb in die periode plezierig met mijn voorzitter Jan van Egmond samengewerkt. Ik heb veel tijd besteed aan het ordenen van de financiële administratie en de financiële verslaglegging. Na een jaar had ik alles goed onder controle.

Als penningmeester van de kerk vond ik het wenselijk dat ik de vergaderingen van de Kerkenraad Algemene Zaken mocht bijwonen, daar in vrijwel elke vergadering de financiën aan de orde kwamen. Dat was best wel een spannende tijd.

Ik ben actief betrokken geweest bij de stichting van de wijkgemeente Kerk en Zanen, in nauwe samenwerking met de Kerkvoogdij van de Hervormde Gemeente. En later was er veel te doen over de verkoop van de Salvatorikerkerk.

We hebben daarover enkele spannende gemeentevergaderingen gehad. Verder ben ik 12 jaar penningmeester van de Classis geweest."

Jaap heeft altijd een voorzichtig financieel beleid gevoerd. Altijd waren de inkomsten en uitgaven met elkaar in evenwicht. Geen gekke dingen doen en op de kleintjes blijven letten, was zijn devies. Toen ik Jaap vertelde dat hij daarmee de basis heeft gelegd voor de huidige gezonde financiële positie van onze kerk en de financiële haalbaarheid van de verzelfstandiging van onze wijkgemeente zag ik hem glimlachen. "Fijn dat ik daaraan heb mogen bijdragen."

DIT MAG NIEMAND MISSEN!

KERKVEILING

opbrengst ten bate van goede doelen

VRIJDAGAVOND 22 MAART AANVANG 19.30 UUR

De koffie staat klaar! Ruim 90 kavels van klein tot groot worden geveild door veilingmeester Willem Arlman.

Na afloop een grote verloting met vele prijzen.

Maranathakerk ingang J. Coninckstraat (bij Swaenswijkbrug)

Voor veilinglijst kijk op: www.mkalphen.nl

WIE JARIG IS TRAKTEERT!

Kerkveiling jarige Maranathakerk levert veel geld op

110 euro voor liters biest

RIJK HUISMAN

ALPHEN AAN DEN RIJN - De opbrengst van de kerkveiling van de Maranathakerk is uitgekomen op 16.750 euro. En dat is zo'n 2.000 euro hoger dan geraamd', zegt Sjaak van der Neut namens de organisatie. De ene helft ervan is voor de kerk, de andere helft gaat naar goede doelen.'

Met de nodige humor

De veilingcommissie ziet de bezoekers flink bieden op de kavels. (Foto: Walter Planije)

'een timmerklus voor twee man die een dag bezig zijn', was veel belangstelling. Een paasei van 40 euro moet iets bijzonders

Nadat er al diverse trips over water waren afgehamerd, sloeg Thomas zijn slag. Voor een sloepen-tocht, met kapitein, voor

Veiling Maranthakerk blijkt groot succes

De veiling ter ere van het 125-jarig bestaan van de Maranathakerk blijkt succesvol. Veilingmeester Willem Arlman veilde 95 kavels, die ruim 11.000 euro opbrachten. Een tractor bracht nogeens 1000 euro op. Een eerder gehouden rommelmarkt leverde 5000 euro op. De opbrengst gaat naar de goede doelen Het Open Venster, Stichting Roemenië Hunedoara, Schoolenproject Gambia en de Werkgroep Interkerkelijke diensten.

Herinneringen van Gemeenteleden: Mevrouw Riet Stapper

Hoewel het volgens de kalender lente zou moeten zijn doen de weersomstandigheden vermoeden dat het hartje winter is als ik, verpakt in een dikke jas, warme handschoenen en een met bont gevoerde muts met oorflappen op weg ga voor een volgend vraaggesprek. Ik hoef gelukkig niet ver te fietsen want mijn gesprekspartner, mevrouw Riet Stapper, woont in de Hof van Alfen, gelegen aan de Prins Hendrikstraat. Voordat ik daar aanbel wip ik nog even bij Hoogvliet binnen om een bloemetje te kopen. Dan lijkt het toch nog een beetje voorjaar. Als ik in de gang loop, op weg naar haar appartement, staat Riet mij voor de deuropening al op te wachten. Blij verrast neemt ze de orchideetjes in ontvangst en loodst mij haar woonkamer binnen. Als we eenmaal tegenover elkaar zijn gezeten geeft ze toe dat ze heeft gearzeld om geïnterviewd te worden. "Je zei me dat het over de Maranathakerk moest gaan, maar daarover weet ik niet zoveel te vertellen. Maar na het lezen van jouw stukjes in de Zondagsgroet leek het me toch wel leuk om iets over gebouw Concordia te vertellen. Want dat gebouw heeft vele jaren een belangrijke rol gespeeld in het kerkelijk leven rond de Maranathakerk". Dan geeft ze mij een ringband met foto's, documenten en handgeschreven verbindende teksten van één van haar nichtjes, Dicky Boogaard, over de geschiedenis van haar familie vanaf 1886, het geboortjaar van haar ouders. Terwijl Riet een kopje thee voor mij maakt blader ik dit album door.

Voordat we Riet over gebouw Concordia aan het woord laten wil ik dit gemeentelid eerst even u voorstellen. Riet Stapper heeft 52 jaar in de Bloemhofstraat gewoond, waarvan 31 jaar met haar eveneens ongetrouwde zuster Clara. Vanwege de renovatie van de Bloemhofstraat is ze 3 jaar geleden naar de Hof van Alphen verhuisd, maar omdat ze hier zo prachtig woont wil ze niet meer terug. Riet kwam in 1924 ter wereld als het vijfde van de zes kinderen van Hendrikus Stapper en Dirkje Spruyt. Vader Henk werd in 1929 benoemd tot conciërge van gebouw Concordia, gelegen aan de straat met dezelfde naam. Dit uit 1900 stammende gebouw had vier vergaderzalen en een woonhuis. "Daar woonden we met z'n achten: vader, moeder en zes kinderen. Dat was best wel passen en meten. Bij de kerk was in die tijd heel weinig vergaderruimte, alleen maar een consistoriekamer en een vergaderzaaltje. Daarom maakte het verenigingsleven veel gebruik van gebouw Concordia. De twee grootste zalen konden worden gecombineerd tot een nog grotere zaal met een podium. Daar werden o.a. de jaarvergaderingen van de jeugdverenigingen gehouden, de M.V. Bidt en Werkt (de oudere meisjes) en de M.V. Wees een Zegen (de jongere meisjes) en misschien ook wel van de J.V. Samuel die hier op zondag vergaderde, maar dat kan ik mij niet herinneren. Verder had je hier op zondag de zondagsschool. Die is meer dan 30 jaar lang geleid door mijn zus Clara. Deze activiteit viel onder de Evangelisatiecommissie, waarvan Clara ook deel uitmaakte. Bij haar afscheid heeft dominee Wijma daarover nog een aardig stukje geschreven.

Op woensdagmiddag was er een handwerkclub en op zaterdag een uitleenbibliotheek, maar verder gebeurde er in Concordia overdag door de week niet zo gek veel, maar 's avonds des te meer. Dan vergaderden daar de Zendingscommissie, de Evangelisatiecommissie, de AR-kiesvereniging, allerlei vakbonden, de vrouwenvereniging en de christelijke geitenfokvereniging. Wij hadden ook wel trouwpartijen in Concordia. Die hadden altijd een eigen kok die onze keuken in beslag nam. Dan moesten wij zelf brood eten.

Mijn vader had de goede gewoonte om in de hal te gaan staan om alle bezoekers te verwelkomen. Hij kon met iedereen een praatje maken. Hij wist van alles wel voldoende af om over de meest uiteenlopende onderwerpen een zinnig gesprek te kunnen voeren. Vooraf kamde hij altijd eerst zijn haar zorgvuldig en dan vroeg hij ons steevast: 'Meiden, zit mijn haar goed?' Dan zeiden wij: 'Ja vader, het zit netjes,' waarop hij dan verongelijkt terugriep: 'Maar jullie kijken niet eens!' De hal van Concordia had een granieten vloer. Als het regende had je een natte inloop en dan moest er laat in de avond stevig gedweild worden. Het was trouwens toch hard werken.

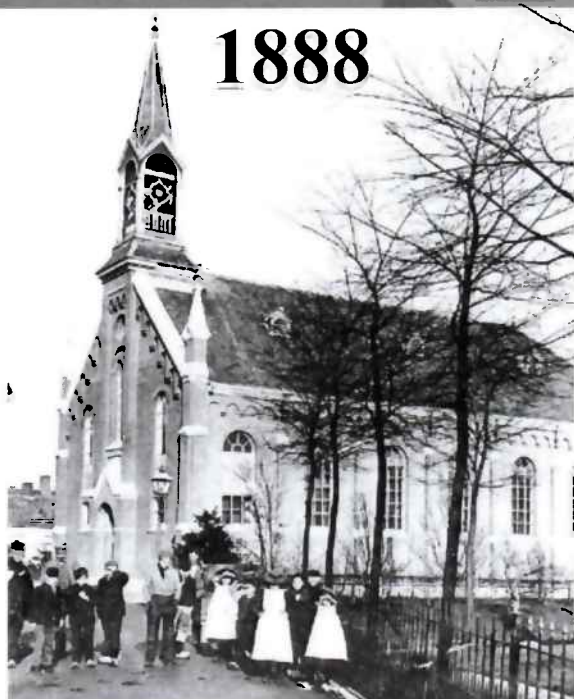
Vader had het altijd druk met het neerzetten van stoelen en het weer opruimen van die stoelen als de grote zaal overdag voor gymles moest worden gebruikt. Clara en ik, en in mindere mate mijn zus Truus en mijn jongste zus Gré, moesten helpen bij het rondbrengen van koffie en het ophalen en afwassen van de kopjes en de schoteltjes. Ik zie mijn moeder nog zitten met die koffiemolen op haar schoot. Voor grote vergaderingen moest er flink worden gemalen. Afwassen mocht pas na afloop van de bijeenkomsten omdat het lawaai van de afwas de vergaderingen anders te veel zou storen. Over lawaai gesproken, Arti en Crescendo oefenden ook in Concordia. Vooral de trompetten deden het gebouw op zijn grondvesten trillen. Ik heb mij daaraan nooit gestoord. Mijn motto was: Wat ik niet wil horen hoor ik niet".

Gevraagd naar haar ervaringen in de Maranathakerk vertelt Riet: "Ik ben daar op catechisatie geweest en ook op de meisjesvereniging. Na afloop van een jaarvergadering gingen alle meisjes naar huis, maar ik moest dan meehelpen met opruimen. Ds. Schuring was een gezellige man. Vader en moeder zijn overleden toen hij predikant was. Schuring kon gezellig over allerlei dingen praten. Ds. Wijma was weer anders, wat afstandelijker. Ds. Mulder was een aparte figuur, maar hij had wel gevoel voor humor." Daarop inhakend vertel ik dat ik een keer een aanvaring met ds. Mulder heb gehad. Dat was toen wij tijdens een jaarvergadering van J.V. Prediker en M.V. Meisjesroeping de breedsprakigheid van ds. Mulder op de hak hadden genomen. Wij maakten toen de grap dat ds. Mulder in Rijnzate was komen wonen en zich graag wilde aansluiten bij twee mannetjes die iedere dag een wandeling door het Bospark maakten. Dat mocht wel op voorwaarde dat hij zijn mond zou houden want die mannetjes hielden van rust en stilte. Dat deed hij ook bij de eerste wandeling. Maar na afloop ging het mis. Het eerste mannetje zeeg neer op een bankje en zei: 'Hè hè'. Het tweede mannetje ging ook zitten en zei ook: 'Hè hè'. Toen ging ds. Mulder zitten en zei: 'Hè hè, hè hè', waarop het eerste mannetje het tweede mannetje aankeek en zei: 'Zo'n praatjesmaker nemen we nooit meer mee'. Dat viel niet goed. Ds. Mulder en zijn vrouw stonden op en verlieten demonstratief de zaal. Riet kan wel lachen om dit verhaal. "Ja, het was een bijzondere man. Maar nu hebben we in Peter Smilde een fijne dominee. Hij heeft me hier een keer bezocht om kennis te maken. En mijn wijkdame Nel van Gent komt ook trouw. Acht jaar geleden ben ik gestopt met de kerkgang, vanwege mobiliteitsproblemen. Ik volg de kerkdiensten nu "live" via internet. Ik heb pas een nieuwe laptop gekocht. Maar daarop zit een nieuw besturingssysteem, Windows 8. Dat is wel even wennen. Maar ik zeg altijd: Wat een ander kan, dat kan ik ook, al duurt het soms wat langer." Vol trots laat ze mij een boek zien dat zij onlangs heeft gekocht. Windows 8 voor ouderen. "Als ik 's morgens wakker word dank ik de Heer voor nog een nieuwe dag en als ik ga slapen dank ik Hem voor wat ik heb mogen ervaren. We leven in een interessante tijd en ik ben blij en dankbaar voor iedere dag die mij wordt geschonken".

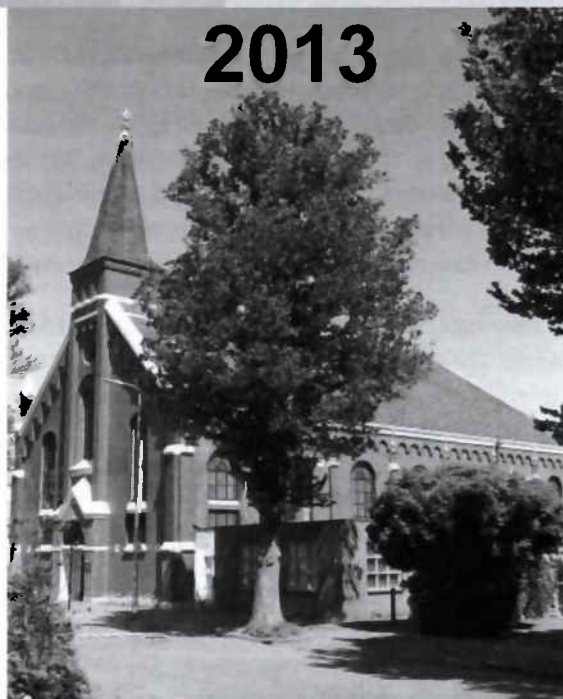

MARANATHAKERK

125 jaar

1888

2013

KAVELBOEK BEHORENDE BIJ DE

KERKVEILING

VRIJDAG 22 MAART 2013

MARANATHAKERK

(bij Swaenswijkbrug) ingang Jongkindt Coninckstraat

Zaal open: 18.30 uur, aanvang veiling 19.30 uur

Bij ingang ontvangt u een kopersnummer en een gratis kopje koffie of thee. Verdere consumpties zijn tegen betaling.

*Direct na afloop van de veiling is er een verloting met prachtige prijzen. Uw **kopersnummer** is uw **lotnummer**.*

KOM EN GENIET VAN DEZE UNIEKE VEILING

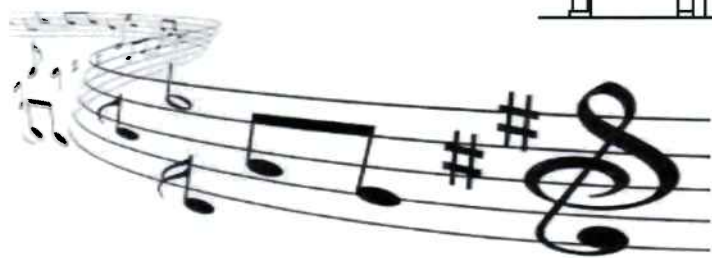
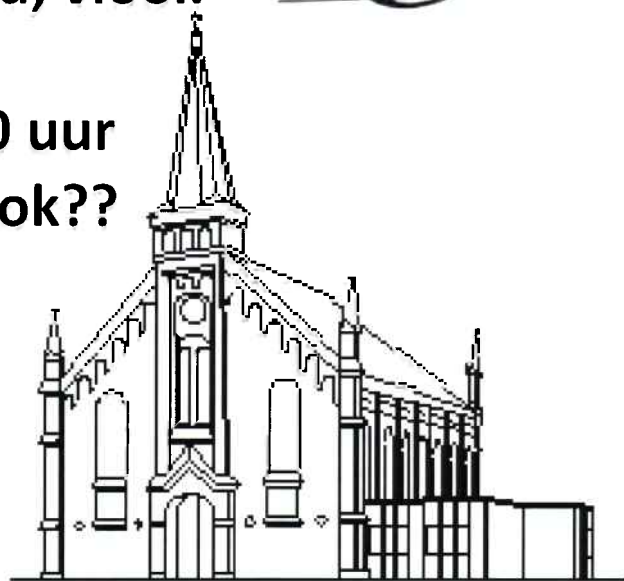
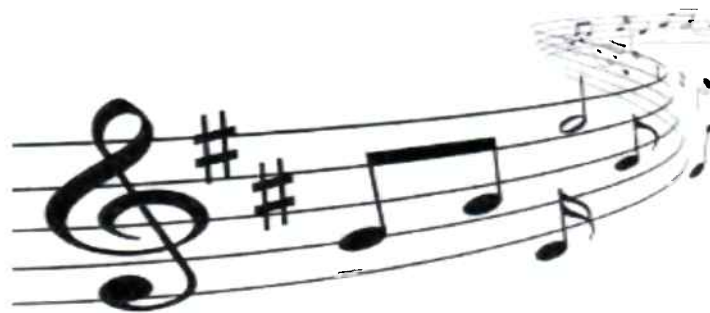
Er zit muziek in de Maranathakerk

Concert

**Vrijdag 12 april voor
En door jonge musici.**

**Orgel, piano, dwarsfluit,
Harp, keyboard, viool.**

**Aanvang 19.30 uur
U komt toch ook??**

**Wil je mee doen en wat
Van je zelf laten horen??**

Herinneringen van Gemeenteleden: Truus en Joop van den Bos

We schrijven het jaar onzes Heren 1969. De Maranathakerk zoekt een nieuw kostersechtpaar als opvolger van de heer en mevrouw Alebregtse. Er hebben zich ongeveer 20 kandidaten gemeld die stuk voor stuk bij de kerkenraad zijn wezen solliciteren. Onder deze kandidaten bevindt zich ene Joop van den Bos, tot voor kort beheerder van een gemaal in de gemeente Loosduinen maar overbodig geworden vanwege de automatisering van de waterbeheersing in de gemeente. Joop is al tweemaal op gesprek geweest en zit bij de laatste selectie. Nu is hij in zijn oude personenauto op weg van Loosduinen naar Alphen aan den Rijn voor een derde gesprek. Naast hem zit een charmante verschijning: zijn 25-jarige echtgenote Truus. Die gaat mee omdat de kerkenraad wel eens wil zien wie er in de kosterwoning naast de kerk de scepter zal zwaaien als Joop zou worden aangenomen. Truus heeft zich voor deze belangrijke gebeurtenis netjes opgemaakt en passend gekleed. Ze is 's morgens bij de kapper geweest. Ze heeft haar nagels rood gelakt. En onder een strak truitje draagt ze een minirok, begin 60-er jaren bedacht door modeontwerpster Mary Quant om vrouwen in staat te stellen uiting te geven aan hun zelfbewustzijn. En dan hebben we het niet over een rokje dat ophoudt 10 à 20 cm boven de knie, nee Truus draagt een ultra-kort minirokje waaronder haar fraai gevormde en in schoenen met naaldhakken gestoken onderdanen volledig tot hun recht komen. Vol zelfbewustzijn schrijdt ze aan Joops zijde de kerkenraadszaal binnen. De gesprekken verstommen. Er valt een doodse stilte. Veertig monden zakken open. Tachtig ogen richten zich op de charmante dame aan de zijde van de sollicitant. Dit is toch wel een geheel nieuwe ervaring want de huidige kosteres gaat altijd gekleed in een lange donkere rok met daarvoor een wit schort. Plotseling beseffen de mannenbroeders weer dat de vrouw het sluitstuk en hoogtepunt is van Gods schepping. Als de voorzitter van de kerkenraad weer enigszins bekomen is van zijn verbazing en zijn stembanden weer onder controle heeft nodigt hij Truus uit vragen te stellen. Met Joop hebben ze al uitvoerig gesproken. Die had allerlei praktische vragen. Dat was allemaal heel zakelijk. En daarom is het wel eens interessant om te horen wat er speelt in het hoofd van de vrouw van de kandidaat-koster. Truus laat haar blik gaan over het gezelschap voor haar en dan vraagt ze: "Waar zijn hier de vrouwen eigenlijk?" En dan wordt het weer stil in de zaal. Zich niet bewust van de verpletterende indruk die ze in Alphen heeft achtergelaten – want haar optreden was spontaan en niet gespeeld - laat ze zich kort daarna door Joop weer terugrijden naar Loosduinen. Enkele dagen later krijgt Joop te horen dat hij is aangenomen. Eenmaal in Alphen gesetteld krijgt Truus van een van de ouderlingen te horen: "Truus, je was een sensatie." En dat eenmaal beseft hebbend kon ze niet nalaten Joop onder zijn neus te wrijven dat hij alleen maar was aangenomen omdat zij op die bewuste middag was meegekomen.

Joop is als koster begonnen op 1 september 1969. "De mensen hebben mij wel gevraagd of ik het kosterchap als een roeping heb gezien, maar dat was helemaal niet zo. Ik had geen werk en geen huis meer. We hebben onze kinderen en ons boeltje opgepakt en zijn naar Alphen gekomen met het idee van we doen dit een paar jaar en dan zien we wel weer. Het zijn uiteindelijk 35 jaren geworden".

"In de eerste jaren had ik niet meer dan een halve dagtaak aan het

kosterschap. Ik heb toen bijgewerkt bij bloemisterij Lemkes. In die jaren heb ik ook meegeholpen bij het ophalen van de vrijwillige bijdragen. Ik kan me nog herinneren dat ik helemaal naar de familie Pijper aan de Westkanaalweg ben gelopen, en weer terug”.

“In onze beginjaren waren de activiteiten in de kerk en in de zalen puur kerkelijk. Maar van lieverlede werd het allemaal wat zakelijker. Eerst kwamen er ook niet-kerkelijke vergaderingen, later ook trouwerijen, begrafenissen en feestjes. Het was vooral ds. de Jong die het gebruik van de kerk voor rouwdiensten stimuleerde. We hadden toen een grote wijkgemeente met twee predikanten, ds. de Jong en ds. Borman. De kerk zat iedere zondagmorgen vol. En dan moet je denken aan ruim 600 man. En ’s avonds was het ook goed bezet. Ouders van jonge gezinnen kwamen doorgaans gescheiden: ’s morgens ma met een paar kinderen en ’s avonds pa, of omgekeerd.

Voor Truus en mij was het altijd een sport om te bedenken wie bij wie hoorde. Dat bleken we altijd fout te hebben. Zo zie je maar dat we ook geen huwelijksbureau hadden moeten beginnen. Dat was beslist op een fiasco uitgelopen”.

“In die 35 jaar hebben we gedoopte kinderen zien opgroeien, stelletjes zien ontstaan en weer een nieuwe generatie zien komen. Wij werden veel in vertrouwen genomen en waren daardoor vaak als eerste op de hoogte van de laatste nieuwtjes, zoals wie er net in verwachting was. Wij hebben altijd een luisterend oor geboden en gemeenteleden hebben ons veel vertrouwen gegeven. Dat hebben we altijd als zeer bijzonder ervaren”.

“We moesten ook wel eens corrigerend optreden”, vult Truus aan. “We hadden eens een bruiloftsfeestje in de grote zaal, maar dat was helemaal niet feestelijk. De wederzijdse families konden elkaar niet luchten of zien. Het werd op een bepaald moment bijna knokken en als een paar VN-blauwhelmen moesten wij de strijdende partijen uit elkaar zien te houden”.

“Met begrafenissen hebben we ook het een en ander meegemaakt”, vertelt Joop. “Zo hadden we eens een rouwdienst voor een overledene die helemaal uit Zaandam moest komen. De begrafenisondernemer had het druk die dag en had de oudste van zijn drie lijkwagens voor het vervoer van de overledene naar Alphen aangewezen. En dat oude vehikel ging prompt kapot op de A4 bij Aalsmeer en de wegenwacht kon hem niet repareren. De begrafenisondernemer heeft toen zijn tweede wagen gestuurd om de kist over te nemen, maar die miste de eerste wagen omdat die pal voor een vrachtwagen stond geparkeerd. Toen maar de derde lijkwagen gestuurd. En intussen werd de familie in de kerk steeds onrustiger. Die wilde zonder de overledene met de dienst beginnen. Het kostte nog een hoop moeite om het gezelschap rustig te houden”.

“Synodevergaderingen waren toch wel de kroon op ons werk. De synode zou eens in Avifauna vergaderen, maar de voorzitter vond het eigenlijk passender – en goedkoper – om in een kerkelijke omgeving bijeen te komen. Dat werd toen de Maranathakerk. Wij zorgden op die dag voor koffie en thee tijdens de eerste pauze, een lunch rond het middaguur en een warme maaltijd en na afloop van de vergadering. Wij hebben toen voor 100 mensen gekookt. Dit viel zo in de smaak dat we daarna nog zes synodevergaderingen in de Maranathakerk hebben gehad”.

“Het dieptepunt was natuurlijk de brand in mei 1998, gaat Truus verder. “We lagen die zaterdagavond vroeg in bed omdat we de volgende dag op vakantie naar Italië zouden gaan. We werden toen opgeschrikt door de brand die in een zaaltje naast de kerk was uitgebroken. Het was verschrikkelijk om je levenswerk zo in vlammen te zien opgaan. Ik heb na de brand veel foto’s gemaakt. Wel drie albums vol. Dat was voor mij een soort verwerkingsproces. Eerst waren dat foto’s van de verwoesting na de brand, maar later ook van de wederopbouw tot aan de opening van de zalen. Het was fijn dat we door de bouwcommissie werden ingeschakeld bij het uitzoeken van de inventaris.

We kregen daarin zo'n beetje de vrije hand. De eerste diensten vonden plaats in de Schutse en enige tijd later weer in de kerkzaal. De eerste week na de brand hebben we in Hotel Toor doorgebracht. En wat kregen we toen veel kaarten en bloemen. Onze kamer was één bloemenzee. Die belangstelling heeft ons erg veel goed gedaan".

Dan gaat het gesprek weer terug naar de vele groepen en gezelschappen die Joop en Truus over de kerkvloer hebben gehad. "De liefste groepen waren toch wel de catechisanten met een verstandelijke beperking uit onze regio", vertelt Joop. "Dat waren groepen van pakweg 30 jongelui. Die waren zo heerlijk spontaan. Bij jubilea kwamen ze je wel tweemaal feliciteren en voor je zingen omdat ze het zo leuk vonden. Ik heb ze altijd als volwaardige mensen behandeld. Wel plaagde ik ze graag. Dan zei ik bijvoorbeeld dat de koffie op was en dan gingen ze naar Truus om te vragen of het waar was".

"Een geweldige gebeurtenis om mee te maken was een optreden van de Josti Band in de Maranathakerk", weet Truus zich te herinneren. "Het was in de jaren dat de kerkzaal nog in de "oude stijl" was, dus met banken in plaats van stoelen.

Maar er moest wel plaats worden gemaakt voor een orkest van ongeveer 100 personen MET

instrumenten. Een gedeelte van de banken hebben we toen losgeschroefd en weggehaald zodat er een grote ruimte voor het orkest beschikbaar kwam. En van gehuurde stoelen vormden we een 'orkestbak'. Alle leden van het orkest kwamen 3 uur van tevoren om te wennen aan de ruimte en om te oefenen.

Geweldig, hoe de leiding van het orkest, in die tijd nog met dirigent Wim Brussen, deze mensen met hun verstandelijke beperking begeleidden. Neem alleen al de uitdaging om handelend op te treden als 100 personen en bloc naar de WC willen en er maar 3 toiletten beschikbaar zijn. Maar goed, in een bomvolle kerk waar werkelijk niemand meer bij kon zat iedereen precies om 20.00 uur klaar om hun ontroerende muziek te laten horen. Het dak ging eraf. Het was goed dat we die avond geen brandweercontrole hadden want we waren wat het aantal personen betreft wel behoorlijk buiten ons boekje gegaan. In de pauze van 20 minuten kreeg iedereen koffie of thee en het orkest een flesje frisdrank, wat weer het risico gaf dat iedereen weer naar de WC wilde, maar dat viel gelukkig mee. Na afloop van het concert werden de banken weer op hun plaats gezet en vastgeschroefd, behalve één bank, zodat in de zondagse dienst ongeveer 10 gemeenteleden met bank en al ondersteboven op de grond terecht kwamen. 'Foutje' van de koster. Desalniettemin was dit concert voor ons één van de hoogtepunten van het kosterchap".

"Met koren hebben we ook veel beleefd", vervolgt Truus. "Op een zondag trad er een koor op, dat o.a. het Hallelujah van Händel moest zingen. Bij dit lied ging het helemaal fout. Halverwege dit muziekstuk wordt zevenmaal "halleluja" gezongen. Maar het koor sloeg op hol en raakte de tel kwijt.

De dirigent kreeg de koorleden niet in het gareel en sloeg toen na het twaalfde halleluja maar af. Joop en ik zaten dit rood aangelopen van het ingehouden lachen allemaal aan te horen en aan te zien. Maar het mooiste moest nog komen.

Na afloop van de dienst kwam het koor de zaal weer in en daar brak toen een soort van oorlog uit over wie er nu wel of niet de schuld van de ontsporing van het koor in zijn of haar schoenen geschoven zou krijgen. Het was voor ons een zeer vermakelijk gebeuren”.

“Mooi in ons werk vond ik ook de begrafenis”, herinnert Joop zich. “We leefden dan 4-5 dagen mee met de familie en het was fijn dat we veel mensen tot steun konden zijn. Veel van die families zag je ook weer terug op de laatste zondag van het kerkelijk jaar. Daar had je dan direct weer een band mee. Voor ons was dit altijd een heel bijzondere dienst.”

Voor Joop werd het in de eerste helft van de 70-er jaren geleidelijk aan steeds drukker, vooral omdat het verhuren van de zalen werd gestimuleerd. Er werden cursussen gegeven, er kwam een yogagroep, er waren vergaderingen van de historische vereniging, van slachtoffer hulp en van nog veel meer organisaties. Of er moest iemand bijkomen, of Truus moest gaan meehelpen. En het werd het laatste. In 1972 heeft Truus haar baan opgezegd om Joop te kunnen bijstaan. Als ik ze vertel dat mede door de sterk toegenomen verhuur van ons zalencentrum de verzelfstandiging van onze wijkgemeente financieel mogelijk is geworden reageren Joop en Truus bij verrast. “Het is fijn te weten dat wij hiervoor indertijd de basis hebben gelegd”.

Op 1 juni 2004 is Joop als koster gestopt en kwam er een einde aan het actieve leven van het kostersechtpaar. Maar toch ook weer niet helemaal, want Joop en Truus maken deel uit van de eetclub die in de loop van 2012 is opgericht. Aan de culinaire bijeenkomsten van de eetclub, waaraan in totaal ongeveer 25 personen deelnemen, beleven ze veel plezier. We hopen ze nog vele jaren in ons midden te mogen hebben.

Er is veel gezongen in het 125 jarig bestaan van de Maranathakerk.

Wel 120.000 liederen, zo is berekend. Een ongelooflijk aantal.

Deze liefde voor het lied bracht de jubileumcommissie op het idee om een korenfestival aan te bieden aan de Alphense bevolking.

Zaterdag 25 mei was het dan zover. 19 Koren met in totaal 600 zangers traden de hele dag op 6 verschillende podia, zowel buiten als binnen, op.

Iedereen liep in zijn eigen koorkleding, dus je kon in Alphen zomaar kozakken, matrozen, of spelers van een musical tegen het lijf lopen. Heel Alphen stond in het teken van koorzang.

Om 16:00 uur verzamelde iedereen zich op het Rijnplein waar de slotmanifestatie werd gehouden. De koren hadden de afgelopen maanden geoefend op een aantal liederen, waaronder het slavenkoor van Verdi, en deze werden, onder begeleiding van de klanken van harmonie Arti, ten gehore gebracht. 600 zangers, het grootste koor ooit in Alphen!

Zoals op de foto's te zien is, was de publieke belangstelling overweldigend.

Een mooi cadeau van de jubilerende Maranathakerk aan de Alphense bevolking.

Herinneringen van Gemeenteleden: Gerrit Vos

De heer Gerrit Vos is bedrukt als hij mij op de afgesproken tijd binnenlaat in zijn appartement aan de Paltrokmolen voor het vraaggesprek. "Mijn vrouw is gisteren onverwacht in het ziekenhuis opgenomen vanwege hartklachten. Morgen wordt ze gekatheteriseerd om te zien wat er aan de hand is. We hadden gehoopt dat onze zorgen na de vorige operatie voorbij zouden zijn en nu gebeurt dit plotseling. Best spannend allemaal." Toch wil hij zijn verhaal aan mij kwijt en gaat mij voor naar zijn werkkamer waar hij zijn aantekeningen en een fotoalbum heeft klaargelegd.

"Antje en ik wonen hier nu 21 jaar en zolang komen we ook al in de Maranathakerk. Hiervoor woonden we in de Planetensingel en kerkten we in de Bron. En daarvoor in de Goede Herderkerk toen we in de Ten Harmsenstraat woonden waar ik mijn zaak ben begonnen." Maar laten we bij het begin beginnen.

Gerrit Vos komt uit een gezin van 12 kinderen. Hij was kind nummer vier en de eerste zoon. Hij heeft zijn jeugd doorgebracht in de Ridderbuurt waar zijn vader boerendaggelder was bij boer Den Hertog. "Tot mijn twintigste jaar heb ik gekerkt in de Gereformeerde Kerk in de Hooftstraat. Dat is nu de Oud Gereformeerde Kerk. Voorin de kerk stond een kolenkachel met een lange pijp, eerst overdwaars en dan omhoog. Als je daar dichtbij zat werd je geroosterd terwijl je achterin de kerk bijna bevroor. Mijn ouders waren bevriend met Boer de Jong en zijn vrouw. Die hadden tien kinderen. In de kerk zat ons gezin achter dat van boer de Jong. Mijn vader was niet te beroerd om een kind van de Jong een draai om zijn oren te geven als hij dat nodig vond. In de oorlog hadden we ds. Hartkamp. Die was betrokken bij het verzet. Later kregen we ds. Tom. Dat was een droevige man. Preekte altijd hel en verdoemenis. O wee als je op zondag maar één keer naar de kerk ging. Dan ging je naar de hel. In de school achter de kerk ging ik naar de jongelingsvereniging. Voor een jaarvergadering heb ik eens een mooi licht pak gekocht bij Bosch Quant. Daags na de jaarvergadering zei moeder dat het pak veel te licht was en dat ik het moest terugbrengen. In de winkel vroeg de verkoper of ik het pak had gedragen, wat ik ontkende. Toen de winkelbediende vervolgens een vuile zakdoek uit mijn broekzak viste viel ik door de mand."

Via de kerk in de Hooftstraat heeft Gerrit ook zijn vrouw gevonden. "Op een doordeweekse avond ging ik met mijn beste vriend naar de kerk voor een orgelconcert. De beroemde Leidse organist Feike Asma kwam spelen. We zaten net boven toen we een groepje meiden van onze leeftijd binnen zagen komen. Dat vonden we wel wat en na afloop van het concert raakten we aan de praat. Het bleken leden van een meisjesvereniging uit Rijsaterwoude te zijn die onder begeleiding van hun dominee op de fiets naar Alphen waren gekomen. Wij zijn toen met ze mee terug gefietst en hebben met twee van die jongedames in Rijsaterwoude nog wat verder gepraat. Ik met Annie de Boer en mijn vriend met Antje van Bruggen, die nu mijn vrouw is. We spraken af om op Hemelvaartsdag een stukje te gaan fietsen met z'n vieren. Maar 's woensdag kwam mijn vriend naar me toe om te zeggen dat hij de volgende dag moest melken en daarom niet meeging en of ik het Antje wilde vertellen. Dat heb ik gedaan, we raakten aan de praat en zijn uiteindelijk samen naar Noordwijk gefietst. Op 1 maart 1956 zijn we door ds. Tom getrouwd, niet in de kerk maar in de consistorie want het vroor vreselijk hard. Er lag 50 cm ijs op het Braassemermeer. Onze trouwtekst was Psalm 146: 5-6: Welzalig hij, die de God van Jakob tot zijn hulpe heeft, wiens verwachting is op de HERE, zijn God, die hemel en aarde gemaakt heeft, de zee en al wat daarin is, die trouwe houdt tot in eeuwigheid."

Op zijn veertiende jaar is Gerrit gaan werken bij boer Van der Waal voor vijftien gulden per week, inclusief de kost. Maar bij het boerenbedrijf lag zijn hart niet. Gerrit had meer belangstelling voor vrachtwagens en al vrij snel werd hij chauffeur bij Gesman en Zoetemeijer.

Gerard Gesman bezat ook huizen en toen er een woninkje vrij kwam aan de Oudshoornseweg zijn Gerrit en Antje daar gaan wonen voor een huur van drie gulden per week. Na de geboorte van hun eerste kind kocht Gerrit een huisje in de Van Reedestraat. Dat was in 1959. Daar heeft het gezin Vos vier jaar gewoond en in die periode werden twee kinderen geboren. Op 26-jarige leeftijd werd Gerrit zelfstandig ondernemer. Dat was nog in de Van Reedestraat. "Ik ben met één DAF 600 begonnen, maar al snel had ik een verhuurbedrijf met zeven auto's. Toen ds. Tom vernam dat ik eigen baas was geworden kwam hij langs om te horen hoe ik dat dacht aan te pakken. Hij was bang dat ik ook op zondag zou verhuren. Ik had de tijd mee want rond 1963 begon de nieuwbouw in Ridderveld en gingen steeds meer mensen verhuizen. Ik heb toen twee busjes van 20 kubieke meter gekocht, speciaal voor verhuizingen." In 1963 was het bedrijf te groot geworden voor de smalle Van Reedestraat en werd het verplaatst naar de Ten Harmsenstraat op de hoek van de Vermeerstraat. Het gezin Vos ging naast de garage wonen. Dan pakt Gerrit het fotoalbum en laat mij een foto zien. "Kijk, hier wordt de eerste paal van de Goede Herderkerk geslagen. Dat was in 1962. De vader van Arie Goedhart staat er ook op. Die zat toen in de kerkenraad. De Goede Herderkerk is tegenover mijn garage gebouwd. Dr. Pilon kwam veel bij ons over de vloer. Die kerkte ook in de Hooftstraat maar was het niet eens met de nieuwbouw. Ik denk dat hij het financiële risico te groot vond. Hij had er geen goed woord en ook geen geld voor over. Naast de kerk werd een toren gebouwd met een gat bovenin waar de klokken moesten komen. Toen we eens samen voor die toren stonden zei hij: 'Zie je dat gat daar? Dat heb ik betaald.'"

In 1986 heeft Gerrit zijn bedrijf verkocht. "Bij de verkoop had ik 104 auto's, zo'n 40 luxe wagens en de rest vrachtwagens en bestelbusjes. Ik had altijd een goede persoonlijke band met mijn klanten. Mijn opvolger vond dat minder belangrijk en is mede daardoor helaas snel failliet gegaan." We veranderen van onderwerp en komen over de Maranathakerk te spreken. "In 1992 zijn mijn vader en moeder vanuit de Maranathakerk begraven, door ds. Wilschut. En later ook mijn broer Henk. De eerste jaren zijn niet gemakkelijk geweest.

Antje en ik hebben veel moeten doen om erbij te horen. Ik vind dat je als kerk moet laten blijken dat je middenin de samenleving staat. Zo hebben we eens tijdens een gondelvaart in het gras tegenover de kerk drankjes geschonken. Ik vind dat een mooi voorbeeld. Net zoals het openstellen van de kerk op open monumentendag en tijdens de jaarmarkt. Het is mooi dat de kerk steeds meer aan de weg timmert. Maar als er dan op zondag nieuwe mensen binnen lopen moeten we daar wel op afstappen. We hebben nog teveel de neiging om samen te klitten met de mensen die we goed kennen. Ik denk dat het belangrijk is dat we ook aandacht geven aan mensen die we minder goed kennen of die nieuw zijn zodat ze zich in onze kerk thuis voelen."

Naschrift: Op het moment dat ik het vraaggerek met de heer Vos uitwerk is mevrouw Vos in het LUMC herstellende van een hartoperatie gevolgd door een infarct, maar is haar toestand gelukkig gestabiliseerd. Laten wij bidden om een voorspoedig herstel.

Open MONUMENTENDAG

JAARMARKT 2013

In verband met het 125 jarig bestaan van de Maranathakerk is er, in samenwerking met de Historische vereniging, een tentoonstelling ingericht van nog bestaande monumentale gebouwen die net zo oud of ouder zijn dan de Maranathakerk.

Singing Devotion verzorgt twee optredens van ca. 30 minuten

Alphens Filmjournaal 1982 wordt de hele dag vertoond in de Schutse.

Piet van Heijningen heeft vele jaren het Alphens Filmjournaal verzorgd. Hierdoor is een schat aan informatie over de historische gebeurtenissen van Alphen aan den Rijn op beeld bewaard gebleven.

Uit de archieven van de kerk zullen foto's en andere zaken te zien zijn.

De Stichting Roemenië Hunedoara verkoopt voor de Maranathakerk allerlei producten.

Herinneringen van Gemeenteleden: Tjitske Ferweda

Als ik een titel boven dit stukje zou moeten zetten, dan was het "Vlammetjes". U weet wel, die tongen van vuur die op de eerste pinksterdag flikkerden op de hoofden van de apostelen als teken van hun bezieling door de Heilige Geest. Wilt u weten waarom? Lees dan verder.

Met haar man Ruud woont Tjitske in de van Boetzelaerstraat. Van origine zijn ze allebei Boskopers. In 1971 ging Tjitske als juffrouw Erkelens als onderwijzeres aan de slag op de Oranjeschool en een jaar later trouwde ze met Ruud. Het kersverse echtpaar vestigde zich in een flat aan de Marnixstraat en sloot zich aan bij de Maranathakerk. Tjitske heeft de Alphenaren nooit als stug ervaren. "Je moet op de mensen af stappen. Dan komen ze wel. Het scheelde natuurlijk wel dat ik al veel ouders van mijn kinderen op school kende. Dan praat je toch wat makkelijker".

Toen dochter Annemieke werd geboren stopte ze op school om zich geheel aan het gezin te wijden. "Zo ging dat in die tijd", zegt Tjitske. "Toen was het gewoon dat je stopte als er kinderen kwamen". Na Annemieke kwam Frank en weer enkele jaren later werd dochter Janneke geboren. Annemieke en Janneke zijn in de voetsporen van moeder Tjitske getreden want ze zijn allebei onderwijzeres geworden. Sommige gemeenteleden zullen zich Annemieke nog wel herinneren omdat ze bij de kindernevendiensten betrokken was en samen met Wim Lammers catechisatie gaf. Het is wel aardig om te vermelden dat Annemieke in de Maranathakerk door ds. de Jong is gedoopt, door diens zoon Klaas Willem is getrouwd en nu samen met Klaas Willem in Utrecht in het pastoraat werkzaam is.

Tjitske en Ruud zijn al snel in de kerkenraad gekomen. Tjitske als ouderling en Ruud als jeugdouderling. "De dames Boer, van Vliet en Colijn, die lid waren van de vrouwenvereniging van de Maranathakerk, vonden dat we meer zouden moeten doen voor mensen met een verstandelijke beperking. Op hun initiatief is de Werkgroep Gehandicapten ontstaan. In 1978 bedacht ds. Vree dat er voor deze mensen ook catechisatie opgezet moest worden. Hiervoor benaderde hij dhr. Heersink, het hoofd van de Emmaschool. Die heeft dit werk één jaar gedaan en vroeg toen zijn collega Willy Schoneveld, die al in de werkgroep zat, de catechisatie van hem over te nemen. Die vroeg mij weer en zo begonnen we in 1979 samen met dit werk. Volgend jaar doe ik dus al 35 jaar catechisatie – we noemen dat nu de Bijbelgroep – en zit ik 40 jaar in de werkgroep!"

"Mevrouw Boer stond ook aan de basis van de kerkdiensten voor mensen met een verstandelijke beperking. Gesteund door Ruud ben ik daarbij betrokken geraakt. Jannie Colijn en Kees Griffioen zaten ook in de organisatie. Ook iemand van de Hervormde Gemeente en van de Chr. Geref. Kerk van Boskoop, want de diensten hadden een regionaal karakter. Vanuit diverse omliggende plaatsen kwamen mensen met een verstandelijke beperking naar de diensten in de Adventskerk. Omdat er in diverse plaatsen, zoals Bodegraven en Boskoop, inmiddels ook bijbelgroepen en

kerkdiensten voor onze doelgroep zijn opgezet is het bezoek wat minder geworden. In al die jaren is er met bepaalde predikanten een speciale band ontstaan. Die gaan ook regelmatig voor. Die speciale band is er ook tussen de leden van de werkgroep. Je verlaat de werkgroep alleen maar als je verhuist naar een andere plaats of als je dood gaat."

"Toen we met de catechisatie begonnen hadden we een groep van 30-35 deelnemers. Nu bestaat de Bijbelgroep uit 10-15 deelnemers.

Die willen ook allemaal naar de diensten voor mensen met een verstandelijke beperking, maar dat lukt niet altijd door gebrek aan begeleiding en vervoer. Dat geldt ook voor de Bijbelgroep. Je bent afhankelijk van de medewerking van het personeel in de zorginstellingen dat de tijd van het avondeten moet aanpassen aan de aanvangstijd van de kerkdienst. En dat lukt niet altijd".

"De Bijbelgroep komt eens in de twee weken bij elkaar in de Maranathakerk. De leiding bestaat uit twee personen, Willy Schoneveld en ik. Soms komt de dominee even langs. Onlangs hadden we als thema Zang, Dans en Muziek. Iedereen mocht toen een instrument bespelen. Peter Smilde deed ook mee; hij speelde viool. Maar dat ging het begrip van onze groepsleden te boven. Want een dominee hoort te preken en is geen muzikant. Opa Boer, de vader van mijn moeder, bespeelde het harmonium. Bij hem zongen we 's zondags vaak liederen van Johannes de Heer. Daar heb ik nog steeds profijt van want die liederen slaan een brug naar gehandicapten en ouderen."

"Voor mijn eigen geloofsleven heb ik veel aan het werken met gehandicapten gehad. Soms vergeten we in de kerk waar het om gaat en maken we het allemaal veel te moeilijk. Het simpele geloven van de deelnemers aan de Bijbelkring is geweldig om te ervaren. Dat geloven als een kind komt vooral tot uiting als mensen uit onze Bijbelkring belijdenis doen. Die moeten dan antwoorden op eenvoudige vragen zoals Is Jezus jouw vriend? Zul je altijd van Jezus blijven houden? En als ze daar dan blij "ja" op zeggen zie je van die kleine pinkstervlammetjes oplichten als teken van het werk van de Heilige Geest".

Zo'n 10 jaar geleden meldde Tjitske zich ook aan als wijkdame. "Ik ben dit werk gaan doen toen mijn ouders in Boskoop naar het Zorgcentrum gingen. Daarvoor deed ik veel voor hen en dat werd toen wat minder. Toen zag ik hoe fijn het was dat ze ook in het bejaardenhuis door mensen van de kerk bezocht werden. Daarom ben ik dit werk gaan doen. Vier jaar later ben ik coördinatrice van de wijkdames geworden. Ik ben nu niet meer zo goed ter been en daarom ben ik blij dat ik op deze manier mijn bijdrage kan leveren aan dit belangrijke werk. Het is zaak om de bezoeken goed te verdelen, want mensen in onze zorgcentra houden goed bij hoeveel bezoek iedereen krijgt. Momenteel hebben we ongeveer twintig bezoekdames. De meesten zijn boven de 70 en denken aan stoppen. Daarom is het belangrijk dat we er jongere dames bij krijgen. Maar ik besef ook wel dat veel dames het druk hebben met de zorg voor ouders of kleinkinderen. Toch zou het fijn zijn als we nieuwe mensen zouden kunnen vinden want voor meerdere wijken hebben we momenteel niemand".

We blikken nog even terug op de kerkdienst van 15 september die in het teken stond van Hunedoara. "Het was indrukwekkend," zegt Tjitske. "Woorden die worden gesproken in het Duits en Engels. Janosz die de zegen uitsprekt in het Hongaars. Het leek wel Pinksteren! Ik zag vlammetjes."

Roemeense avond in Maranathakerk

Partnerdienst Maranathakerk en Reformatuskerk

MARIEKE ROGGEVEEN

ALPHEN AAN DEN RIJN - Vanwege het 125-jarig bestaan van de Maranathakerk worden in het jubileumjaar allerlei activiteiten georganiseerd. Eén van die activiteiten is de Roemeense avond op zaterdag 14 september waarbij een delegatie van de Reformatuskerk uit Hunedoara te gast zal zijn.

De Maranathakerk heeft al ruim 20 jaar contact met de gemeente van de Reformatuskerk van Hunedoara,' vertelt bestuurslid Didy Knol, 'in 1992 zijn de eerste contacten gelegd. Van begin af aan zijn de contacten en ontmoetingen over een weer bijzonder hartelijk en betekenisvol.' In 1996 is de Werkgroep Roemenië is gevormd waarbij zich in de loop der jaren meerdere wijk-gemeenten in Alphen aan den Rijn hebben aangesloten. Eind 2008 is de werkgroep omgezet in de Stichting Roemenië Hunedoara.

Stichting

'Vanwege de grote armoede onder de gemeentelieden van de Reformatuskerk verstrekt

onze stichting veel diaconale hulp,' vervolgt Didy Knol. Hierbij moet je denken aan: winterhulp, medische kosten, het 'adopteer een oudere' project en noodhulp. Ook worden financiële bijdragen verstrekt voor noodzakelijk onderhoud aan de kerk, het kerkelijk gemeenschapshuis Terra Huis en de minibus.' Door een geldinzameling in Alphen aan den Rijn kon in 1997 het Terra Huis worden gekocht. Dit huis wordt onder meer gebruikt voor dagopvang van bejaarden. In 2006 is de minibus geschonken om vervoer van bejaarden van en naar de kerk en het Terra Huis mogelijk te maken. Dit jaar wordt er geld geschonken voor het opknappen van het mortuarium.

De Stichting Roemenië Hunedoara organiseert elk jaar diverse activiteiten om geld in te zamelen, ook vinden er jaarlijkse over-en-weer bezoeken plaats. 'Zelf ben ik nog niet in de gelegenheid geweest om naar Hunedoara te gaan,' vertelt Didy Knol, ik ben sinds januari 2012 lid van het bestuur. Zij die daar al wel geweest zijn, werden geraakt door de hartelijkheid en warmte waarmee ze ontvangen werden. En de goed verzorgde maaltijden, ze delen het weinige wat ze hebben.

Gasten

Wij zien er heel erg naar uit om op zaterdag 14 september onze gasten uit Hunedoara te verwelkomen. Eén van de gasten is ds. János Zsargó, hij zal de volgende dag ook een bijdrage leveren aan de Roemeens Nederlandse dienst in de Maranathakerk. Na deze dienst is er koffiedrinken en heeft men de gelegenheid om kennis te maken met de gasten.'

Herinneringen van een doener:

Mijn gesprekspartner - zijn naam ziet hij liever niet vermeld - is al jarenlang actief in onze gemeente, zeer actief mag ik wel zeggen. Ik ken hem als iemand die liever dingen organiseert en snel tot een goed einde brengt dan gedurende een reeks van jaren op de winkel past. Een echte doener. Ik hoefde hem eigenlijk ook niet te interviewen want hij had zijn verhaal al op papier gezet. Zo kun je er als verslaggever wel tien in een week hebben! Dus ik stel voor dat we hem maar het woord geven.

"Als kind telde ik altijd het aantal tafels bij het avondmaal. Dat waren er op hoogtijdagen maar liefst acht en dat betekende zeker 350 gemeenteleden die het avondmaal vierden. Men ging in stemmige kledij naar de Maaltijd des Heeren. We verbaasden ons altijd over de hoeden die door sommige dames werden gedragen. Er was toen nog geen kindernevendienst, dus je zat je stierlijk te vervelen. Er waren predikanten, die van geen afronden wisten en zo'n avondmaalsdienst kon gerust twee uur en een kwartier duren.

De Maranathakerk heette in mijn jeugd de Zuiderkerk. In 1926 was er in de De Ruyterstraat een tweede kerk gebouwd die eerst de De Ruyterkerk werd genoemd en later werd omgedoopt tot de Noorderkerk. Onze kerk in de Raadhuisstraat werd toen de Zuiderkerk genoemd. Toen in 1960 de Salvatorikerk in gebruik werd genomen werd de naam van onze kerk gewijzigd in Maranathakerk.

Omdat het aantal gemeenteleden in de jaren dertig en veertig bleef groeien werden er vanaf 1949 in de gymzaal van het Chr. Lyceum ook diensten gehouden. Je had toen de mogelijkheid om naar een andere gereformeerde dienst te gaan. Hoewel de gemeente vanaf de kansel regelmatig vermanend werd toegesproken om dit "lopen" tegen te gaan kan ik me nog heel goed herinneren dat ik op een zondagmorgen naar het lyceum ging om de excentrieke ds. Zelle uit Rockanje te horen. Dat moet in 1955 geweest zijn. Met zijn lange zwarte haar en onverzorgd uiterlijk was ds. Zelle een bijzondere man. Hij was ongehuwd, ondanks de belangstelling van vrouwelijke gemeenteleden die hem regelmatig ten deel viel. Hij had zelf geen auto en werd daarom op zaterdag door een gemeentelid opgehaald bij wie hij ook bleef logeren. De andere dag was aan de vlekken op het kussensloop goed te zien waarom zijn haar zo mooi zwart was. Dat kwam door de schoensmeer die hij in zijn lange lokken wreef. Zelle was een echte kanseltijger. Hij stond springend, bulderend en zingend zeer indringend te preken en trok daardoor altijd volle kerkzalen. Het was een sensatie om die man te horen en te zien. De exotische danseres Mata Hari (pseudoniem van Margaretha Geertruida Zelle) was een nichtje van hem.

De gemeente bleef groeien en men maakte plannen voor een nieuwe kerk waar ook voldoende mogelijkheden voor de jeugd moesten komen. Bij de Zuiderkerk was alleen een lokaal waarin o.a. catechisatie werd gegeven. De jeugd kreeg de taak om geld in te zamelen voor de bouw van vergaderzalen onder de nieuwe kerk. Eén van de acties was het inpakken van chocoladeletters in de Baronie. Dat was mogelijk gemaakt door één van de directeurs die lid was van onze gemeente. Deze actie liep als een trein want wie chocoladeletters inpakt, die chocoladeletters eet. Na de morgendienst was er altijd een deurcollecte voor de actie Boedi Oetomo (het schone streven), verzorgd door de jeugd. En in 1960 stond die nieuwe Salvatorikerk er dan toch maar. Veel activiteiten, die voorheen in gebouw Concordia plaatsvonden, werden naar de Salvatorikerk verplaatst. Piet van Heiningen was, o.a. met Hil Dirkzwager, de drijvende kracht achter de kerktelefoon en in de Salvatorikerk kwam een echte studio.

Er was ook een actieve Jeugdcentrale die allerlei activiteiten organiseerde. Piet van Heiningen draaide op zaterdagavond in de grote zaal regelmatig CEFA films. Het was toen in onze kringen nog niet zo gebruikelijk om naar de bioscoop te gaan. Maar Piets films trokken in de beginjaren zestig volle zalen met soms wel twee voorstellingen op een avond. Piet van Heiningen werd in die tijd ook zelf cineast en begon met geld van de Jeugdcentrale het Alphens filmjournaal.

In 1962 ging ds. Mulder met emeritaat. Ik kan mij zijn afscheidsdienst in de Adventskerk nog goed herinneren. Zijn thema was: "Wordt Hervormd". Dat was zijn boodschap aan zijn gereformeerde kudde in die hervormde kerk. Op 6 januari 1966 overleed geheel onverwacht ds. Wijma, bij wie ik belijdenis heb gedaan. Zijn begrafenis heeft diepe indruk op mij gemaakt. Omdat hij ook godsdiensteraar op het Lyceum was, vertrok de begrafenisstoet vanaf de Salvatorikerkerk langs de school naar de begraafplaats aan de Verlengde Aarkade. De rouwauto, geflankeerd door kerkenraadsleden, met daarachter een lange stoet belangstellenden te voet.

Begin jaren zeventig werd ik ouderling. Onze scriba zou wel even bepalen in welke wijk ik moest gaan werken, maar daar was ik het niet mee eens. Na wat getouwtrek kreeg ik het gedaan dat ik in de wijk waarin ik woonde aan de slag kon, samen met een vrouwelijke ambtsdrager. We gingen samen op huisbezoek. Er waren toen nog gemeenteleden die geen huisbezoek van een vrouw wilden. Dus zat er niets anders op dan maar alleen op huisbezoek te gaan. Ik had uitgebreid studie gemaakt van wat de bezwaren zouden kunnen zijn tegen de vrouw in het ambt, maar tijdens het huisbezoek geen woord

hierover natuurlijk. Ik lokte dit ook niet uit omdat ik wist dat deze mensen toch niet van hun gedachten afgebracht konden worden. Ik weet nog dat we bij volle maan via Droge Jan – de vader van Gijsbert van Dorp – met een roeibootje naar Natte Jan van Dorp voeren, want die was toen in het Rietveld niet anders te bereiken. Ik moest ook op bezoek bij een gemeentelid dat altijd wat te klagen had (ja, dat kwam vroeger ook voor). Er was niks goed. Ik hoorde dat dan een kwartiertje aan en zei dan: 'Is de vuilnisbak nu vol? Dan kunnen we nu verder gaan'. En dan was het over. Je probeerde drie bezoeken op een avond te doen en er was één gemeentelid waar ik altijd als laatste kwam want die was gewend om op het late tijdstip altijd een borreltje te drinken en stelde het op prijs als de ouderling dit ook deed.

Ik heb in de Maranathakerk diverse predikanten meegemaakt. Van spring in 't veld Schuring tot brommerfanaat Vree en van liturg de Jong tot muziekliefhebber Wilschut. De brand in de nacht van 6 op 7 mei 1998 heeft ook op mij veel indruk gemaakt. Van de kerk was niet veel meer over. Een kerk is maar een gebouw, maar als je daar geboren en getogen bent ligt het toch wat anders. De daaruit voortvloeiende problematiek heeft de gemeente diep geraakt, maar in de opbouwperiode is er gelukkig weer nieuwe saamhorigheid ontstaan. En die saamhorigheid is er nog steeds, zeker in dit jubileumjaar waaraan door velen wordt meegewerkt. Ik vind het belangrijk dat we niet alleen iets doen voor onszelf maar ook voor de samenleving, dichtbij en veraf. Het is fijn dat we in dit feestjaar enkele doelen steunen die vanuit onze gemeente zijn voortgekomen, zoals het Open Venster, Hunedoara, de Werkgroep Interkerkelijke diensten met en voor mensen met een verstandelijke beperking en het scholenproject in Gambia. Met het korenfestival hebben we laten zien dat de Maranathakerk midden in de Alphense samenleving staat. Dat zouden we meer moeten doen. Doordeweeks de deuren van de kerk openzetten en activiteiten ontwikkelen waardoor het aantrekkelijk wordt voor de mensen in de buurt om eens binnen te lopen.

UITNODIGING

In het kader van het 125 jarig bestaan van de Maranathakerk wordt u als 70 plusser uitgenodigd voor een boottocht op **maandag 16 september 2013.**

Speciaal voor deze gelegenheid is de prachtige boot RIVER QUEEN, voorzien van alle gemakken, voor u gereserveerd met 130 plaatsen. Afvaart vanaf Avifauna om **uiterlijk 10.30 uur, terug om circa 15.00 uur**. De boottocht is door een prachtig stukje Groene Hart en is geheel verzorgd.

Van het Rabobank Rijnstreek Fonds hebben we een grote bijdrage ontvangen. Om het geheel kostendekkend te maken vragen we van iedere deelnemer een bijdrage van 10 euro, meer mag natuurlijk altijd.

Herinneringen van Gemeenteleden: Arie Goedhart en Jacques Locker

December is de maand van de jaaroverzichten. Dan kijken we terug op wat er allemaal in het bijna voorbijgejaarte is gebeurd. Dat geldt ook voor het jubileumjaar van de Maranathakerk dat nu bijna ten einde is. De fotoserie, die tijdens de reünie werd vertoond, was een goede weergave van de vele activiteiten die hebben plaatsgevonden. De reünie zelf was ook heel geslaagd. Het weerzien met predikanten en gemeenteleden, die na kortere of langere tijd naar elders zijn vertrokken, was hartverwarmend. Zeker voor mijn 95-jarige schoonmoeder, die het fijn vond om na lange tijd ds. Westerveld weer eens te spreken.

De wintermarkt was ook zeer geslaagd. En dat brengt mij bij één van de twee gemeenteleden die ik in dit stukje aan het woord wil laten: Arie Goedhart. Tijdens de wintermarkt was hij surveillant bij de kerststalletjes die in de kerkzaal waren opgesteld. Daaronder was ook een mooie kerststal uit de Bonifaciuskerk. Tijdens zijn 'dienst' raakte Arie in gesprek met de beheerder van de Bonifaciuskerk. Die maakte toen de opmerking: "Wat is het toch prachtig dat we dit nu zo kunnen doen. Vroeger was dit ondenkbaar." Mijn tweede gesprekspartner is Jacques Locker. Met Arie en Jacques kijk ik terug op een hoogtepunt van het

jubileumjaar: de boottocht voor onze oudere gemeenteleden op 16 september. Jacques kennen we als de coördinator van de kerktaxichauffeurs. Hij is met dit werk begonnen in de Salvatorikerk als opvolger van Corrie Clement. In 2006 kwam hij over naar de Maranathakerk en nam toen dezelfde taak over van Arie Goedhart. In de Salvatorikerk was hij 4 jaar diaken en in de Maranathakerk plakte hij er direct 4 jaar aan vast. Nu is hij bezig met zijn derde ambtsperiode.

Arie is al 43 jaar lid van onze wijkgemeente. Hij heeft bij ds. Tom op catechisatie gezeten. "Dat was een dominee die geen blijdschap verkondigde", weet Arie zich te herinneren. En als ik tijdens catechisatie niet opleette dreigde hij altijd met 'Arie, 2418'. Dan wist ik genoeg want dat was het telefoonnummer dat ds. Tom zou draaien om bij mijn vader zijn beklag te doen. Toen de Goede Herderkerk werd gebouwd moest er een naam voor dit nieuwe godshuis worden verzonnen. Velen vonden 'De Hut van Dominee Tom' wel gepast, maar het is toch wat anders geworden." Ten tijde van ds. Vree was Arie al ambtsdrager. Vanwege zijn lange staat van dienst heeft hij het predikaat "eeuwige diaken" verworven. "Ik heb eens avondmaal verzorgd bij een gemeentelid thuis dat via de kerkradio de dienst in de Maranathakerk volgde. Die had een papegaai in de huiskamer staan. En bij het uitdelen van het brood riep die vogel opeens 'Lekker eten! Lekker eten!'" Uit zijn tijd als coördinator van de kerktaxichauffeurs dist hij de volgende anekdote op. "Piet van Leeuwen reed ook. Op zekere zondagmorgen had hij omaatje Vierbergen en nog een paar klantjes opgehaald. Ik kom naar de kerk gelopen en zie daar de auto van Piet voor de kerk staan. Dichterbij gekomen zie ik een grijs knotje boven de achterbank uitsteken. In de kerk zag ik Piet keurig op zijn vaste plaats zitten. Ik ben toen naar hem toegelopen om te zeggen dat hij mevrouw Vierbergen in de auto had laten zitten. Piet is zich toen rot geschrokken."

Het zal wel in de voornaam zitten want tijdens mijn eerste rit als kerktaxichauffeur heb ik ook een fout gemaakt. Ik moest in Westerhove mevrouw Riet Booi ophalen, die ik toen nog niet kende.

Jacques had me verteld dat ze klein van stuk en brildragend was. Dus om half tien loop ik Westerhove binnen en daar komt mij een mevrouw tegemoet die aan het opgegeven signalement voldoet.

Ik stel mij voor en laat haar op de achterbank plaatsnemen. Daar begint zij een geanimeerd gesprek met de overige passagiers. Als ik de Da Costastaat indraai zegt ze met een benauwd stemmetje: "De andere chauffeurs rijden nooit zo."

En dan blijkt dat deze dame niet mevrouw Riet

Booij is maar iemand die naar de Adventskerk gereden had moeten worden. Maar dit terzijde. Terug naar Arie en Jacques die beiden intensief bij de organisatie van de bootreis waren betrokken, met name bij het vervoer van de 120 deelnemers naar en van de boot. Arie: "We zijn in juli met de voorbereidingen begonnen. Rob Plooij heeft gezorgd voor twee bussen van Arriva die geschikt waren voor rolstoelen en rollators."

Jacques: "Daarnaast hadden we ongeveer tien chauffeurs die ieder drie tot vier deelnemers hebben vervoerd. Er waren ook deelnemers die met hun eigen auto kwamen. Die moesten vóór Avifauna parkeren. Niek Oosterom hebben we met een geel hesje op de oversteekplaats geposteerd. Met gevaar voor eigen leven sprong Nico voor aanstormende auto's om de deelnemers veilig te laten oversteken. Van Gerda Pijper kregen we een goede deelnemerslijst. Die kwam uitstekend van pas bij het indelen van alle passagiers en het plannen van de route van de bussen, één voor de Hoge Zijde en één voor de Lage Zijde. De avond tevoren hebben we de hele route gereden om te kijken waar we obstakels tegenkwamen. Die moesten op de grote dag natuurlijk worden vermeden."

Arie: "We hebben de wijkdames over de verzorgingscentra verdeeld om de deelnemers naar de bus te begeleiden en we hebben de stafleden ingeseind om ervoor te zorgen dat alle deelnemers op tijd in de hal zouden staan. En dat is allemaal prima verlopen. Gonja van 't Kruis heeft ook veel belangrijk werk gedaan. Op de boot stonden Bep en Bertie de Jong bij de loopplank om alle schepelingen op hun lijsten af te vinken. In de boot gaven Sjaak van der Neut en de wijkdames iedereen een plaatsje en hielden verder alles goed in de gaten. En iedereen was aan boord toen de trossen werden losgegooid. Er viel toen een zware last van mijn schouders. Ik voelde me net als Noach toen alle dieren aan boord van de ark waren en de deur kon worden gesloten."

Jacques: "Al snel na de afvaart kreeg iedereen koffie of thee met een heerlijk gebakje. Toen kon de dag voor de deelnemers eigenlijk al niet meer stuk. De delegatie uit Roemenië voer ook mee. Onze gasten hebben die dag met volle teugen genoten van het typische Hollandse landschap met water, wolken, weilanden en windmolens. Bij het aquaduct in de ringvaart waren ze verbaasd dat auto's en treinen onder onze boot door gingen "

Arie: "Het was fijn dat er ook vrijwilligers van het Rode Kruis waren." Dat gaf een veilig gevoel want je weet maar nooit wat er gebeurt op zo'n dag. Gelukkig hoefden ze niet medisch in te grijpen en hadden ze tijd om de deelnemers een handje te helpen. De dag na de boottocht werden we door diverse deelnemers gebeld om het hele team van vrijwilligers te bedanken voor een fantastische dag.

Fietstocht van Alphen aan den Rijn naar Heidelberg

(of Genève)

Zaterdag 12 oktober om 10:00 bij Sportcentrum Jawi

Alphen aan den Rijn

Heidelberg

De Maranathakerk bestaat 125 jaar. Maar ook in Duitsland was er een jubileum.

De Heidelbergse catechismus was 450 jaar geleden geschreven.

En zo kom je gauw op het plan om van Alphen aan den Rijn naar Heidelberg te fietsen, een afstand van 500 km. Niet "echt", maar virtueel.

Sportcentrum Jawi stelde een zaal met spinningfietsen ter beschikking, waarop we de enorme tocht zouden maken.

Als we met 20 man twee uur zouden "spinnen" zouden we Heidelberg net kunnen halen.

Zouden we met 40 man zijn dan was Geneve, de stad van Calvijn en de Wereldraad van kerken, op 1000 km afstand van Alphen aan den Rijn gelegen, haalbaar.

Wie schetst onze verbazing, op 12 oktober verschenen ruim 40 coureurs aan de start!

Met zijn allen hebben we de enorme tocht gemaakt. Op een groot scherm konden de sportievelingen de tocht volgen. Uiteindelijk hebben we 1000 km gefietst en daarmee

Geneve gehaald. De opbrengst van € 2.000 was voor de goede doelen van het jubileumjaar.

Herinneringen van Gemeenteleden: Jan van Dongen

Gelukkig telt onze Maranathakerk een groot aantal vrijwilligers die op velerlei terreinen actief zijn, zowel vóór als achter de schermen. Eén van die vrijwilligers is Jan van Dongen. Dat wij iedere week bij het binnengaan van de kerk een Zondagsgroet in handen krijgen is voor een belangrijk deel aan zijn inzet te danken. Wij zien Jan niet zo vaak en daarom is des te aardiger om hem langs deze weg wat beter te leren kennen. Dit is zijn verhaal.

“Eigenlijk ben ik mijn hele leven al min of meer met de Maranathakerk verbonden. Het feit dat de Maranathakerk dit jaar 125 jaar bestaat is natuurlijk al bijzonder, maar als je overgrootouders het ontstaan van deze gemeente en de bouw van deze kerk hebben meegemaakt, dan krijgt dit jubileum toch wel een speciale betekenis. Ook vanwege het feit dat de daarop volgende generaties nauw bij de kerk betrokken zijn gebleven. Mijn grootouders en mijn ouders hebben het allemaal meegemaakt, de ontwikkelingen in en rond deze kerk.

Vlak naast de kerk was de timmerwerkplaats van de firma Van Dam. Daar werkte mijn opa en later, in de crisisjaren voor de tweede wereldoorlog, is mijn vader er ook terecht gekomen om het timmervak te leren. Beiden waren ook nauw betrokken bij het werk in en om de kerk. Altijd waren er wel klusjes te doen. Of het nu ging om het repareren van een deurkruk of het opzetten van de avondmaalstafels, ze hadden het er druk mee. En speciaal met het uithangen van de vlag in de toren. Mijn vader vertelde altijd dat dit een vrij riskante klus was omdat er nogal wat evenwichtskunst bij kwam kijken om de juiste plaats in de toren te bereiken.

In deze kerk ben ik gedoopt, net als mijn ouders en grootouders voor mij. Zij hebben er belijdenis gedaan en zijn er getrouwd. Na hun overlijden zijn zij ook vanuit deze kerk begraven. Vanaf het moment dat ik oud genoeg was om mee naar de kerk te gaan heb ik mijn kerkelijke jaren in de Zuiderkerk en later de Maranathakerk gesleten. Eerst waren er natuurlijk de kerkdiensten, later kwamen daar ook de catechisatie, de jongensclub Timotheus en de jongelingsvereniging Samuel bij.

Dat kerkbezoek kan ik me nog levendig herinneren. Als 's morgens het sein werd gegeven om – lopend - naar de kerk te vertrekken leek het wel of overal de deuren open gingen. Er ging dan een stroom van mensen in de richting van de gereformeerde kerk en een stroom in de richting van de hervormde kerk. Het was dan echt even druk in de Raadhuisstraat. In de kerk hadden veel gezinnen een vaste plek. Ik zie 'ze nog zo voor me. Voor een jong ventje als ik duurden de kerkdiensten veel te lang. Stilzitten viel niet mee. Zuinig doen met je in vier stukjes gebroken King pepermunt was ook al een hele opgave. In die tijd bestond iedere goede preek uit drie punten, maar voordat de dominee die drie punten van dertig kanten had belicht was er een lange weg te gaan. Zelf heb ik heel wat keren de glas-in-lood-raampjes geteld en ook nog eens per kleur uitgerekend hoeveel van die stukjes er wel in de ramen zaten. Later konden we de tijd wat effectiever benutten want dan moesten we een psalmversje of een zondag uit de Catechismus uit het hoofd leren. Het psalmversje voor maandagmorgen bij de meester op school en de betreffende zondag uit de Heidelbergse Catechismus tijdens de kattedak bij de dominee op een doordeweekse avond. En wee je gebeente als je faalde met deze hoekstenen van het christelijk leven. Als er uiteindelijk op je rapport voor psalmversje een 10 stond dan was alles goed, zo niet dan vereiste dat toch wel enige uitleg. Als de dominee klachten had over het catechetisch leerproces dan kreeg je dat thuis uitgebreid te horen. Het enige mooie in de kerkdiensten was meestal het orgelspel. Ikzelf heb het nog zover gebracht dat ik, met Joop Schellingerhoudt als leermeester, op het orgel in de kerk mocht spelen.

Ik heb heel veel dominees zien komen en zien gaan. En van iedere dominee was wel wat te zeggen. Ds. Mulder stond garant voor een lange zit. Ds. Wijma kwam wat formeel over, maar toch bewaar ik goede herinneringen aan hem. Ik zat namelijk bij een dochter van ds. Wijma in de klas op de Oranjeschool en daarom maakte ik de dominee ook mee op schoolreisjes. En op die schoolreisjes was het altijd een hele leuke en gezellige man, heel anders dan 's zondags' op de preekstoel. Ds. Bosch preekte ook nog regelmatig in die tijd.

Ds. Schuring was een aardige, joviale man, in positieve zin heel anders dan de dominees die we daarvoor hadden gehad. Van hem heb ik ook catechisatie gehad en dat waren best gezellige uurtjes. Hij had het altijd zo druk tijdens deze uurtjes dat hij soms niet eens in de gaten had dat we de catechismus, die we toen nog uit het hoofd moesten leren, uit ons bijbeltje oplazen. En dan natuurlijk de kosterse waar je ook als kind in de kerk mee te maken had: de kostersechtparen Van Egmond, Alebrechtse en Van den Bos.

In die tijd was het gereformeerde leven niet alleen terug te vinden in de kerk, maar was het overal mee verweven in het dorp. Het was niet alleen bepalend voor de schoolkeuze, maar ook voor de keuze van winkeliers in de dorpskern van Alphen en niet te vergeten de verenigingen en sportclubs. Mijn vader, die vele jaren diaken en ouderling is geweest in de Maranathakerk (van mijn opa weet ik dat niet), had zijn hart ook verpand aan de christelijke vakbeweging. En zo komt bij mij gebouw Concordia in beeld waar in mijn jeugd heel veel activiteiten, die nauw met de kerk verbonden waren, plaatsvonden. Anderen hebben er ook al over verteld. In mijn tijd zwaaide Teun Doeland, die o.a.

schoorsteenveger was, er als conciërge de scepter. Ik ben er vaak over de vloer geweest.

Door vrienden aan de Hoge Zijde ben ik ook op jonge leeftijd al in de gymzaalkerk, de gymzaal van de christelijke HBS, terecht gekomen. In de laatste jaren dat daar werd gekerkt was het er bomvol. Ik herinner mij nog diensten waarin de jeugd op de banken uit de gymzaal achter de dominee moest zitten. En reken maar niet dat er kattenkwaad uitgehaald kon worden want als je dat wel deed dan werd je door een van de ouderlingen aan je oren de kerk door gesleept.

De Salvatorikerk, de opvolger van de gymzaalkerk, heeft ook een belangrijke rol gespeeld in een periode van mijn leven. Vóór de bouw al omdat mijn vader, die in zijn leven diverse kerken heeft gebouwd, in de bouwcommissie zat. Dan hoorde je thuis wel eens het een en ander. Daarna zijn we als gezin naar het Over-Jordaanse (in ons geval was dat de Productieweg) verhuisd en zijn we ook gaan kerken in de Salvatorikerk die, zo vertelde mijn vrouw, met dubbeltjes door de toenmalige gemeente is betaald. Zelf zijn we in die kerk getrouwd door ds. Borman. Later zijn we in de Cederstraat gaan wonen en bleven we kerken in de Salvatorikerk. In de tijd van ds. Santing ben ik een aantal jaren ouderling/scriba van de kerkenraad geweest.

Beginjaren 80 zijn wij verhuisd naar Ridderveld en vanaf de beginjaren 90 kerken we weer in de Maranathakerk. Al vele jaren probeer ik me nuttig te maken door het drukbaar maken van veel zaken die komen kijken bij de communicatie in de kerk. In 1975 was er al eens een eerste poging geweest met een van mijn kerkvrienden om een kerkblad te maken maar dat was geen lang leven beschoren. Later lukte het beter met de Groet en Contact op Zondag. In de jaren 90 zijn we daarmee begonnen voor de Salvatori- en de Maranathakerk samen. Dat was een wekelijkse nieuwsbrief die de gemeente voorzag van actuele informatie. Na de sluiting van de Salvatorikerk is er door de kerkenraad van de Maranathakerk besloten om er mee door te gaan. Daarnaast hebben we ook een lange periode het maandblad Veelzijdig gemaakt. De Ordes van Dienst, het informatieboekje, drukwerk voor de Actie Kerkbalans, folders en posters en zeker ook al het drukwerk rond de viering van het 125-jarig jubileum van de Maranathakerk, alles wat met de communicatie te maken heeft, vraagt voorbereiding en kost heel wat uurtjes werk. Heel veel wordt in eigen beheer gedrukt door Joop IJkema en zijn helpers op de apparatuur van de kerk. Al deze activiteiten houden mij betrokken bij alles wat er in de Maranathakerk gebeurt."

Tot zover de herinneringen van Jan van Dongen, een noeste werker in de traditie van de generaties die hem voorgingen.

Reünie 125 jaar Maranathakerk

Het was gezellig en een leuk weerzien voor oud-predikanten en gemeenteleden.

Chris van den Ouw verzorgde op de piano voor gezellige achtergrond muziek.
De lunch was prima verzorgd en de uitleg van het orgel was bij Henk Schelling in goede handen. Met elkaar hebben we het jubileumlied gezongen.
De commissie, die de reünie heeft georganiseerd kan terugkijken op een geslaagde dag!

Wintermarkt zaterdag 30 november van 10.00 - 16.00 uur

Het is niet zo maar een wintermarkt maar een heel bijzondere!!

Een markt met ruim 50 kerststallen van groot tot klein. Het musicalkoor 'Summertime' zal tussen 12.00 en 14.00 uur een aantal optredens verzorgen. Wie wil er in het voorjaar geen mooie tulpen in de tuin of in kamer een prachtige amaryllisbol? Er zijn allerlei artikelen te koop en daar is vast wel iets bij voor 5 december of Kerst. Een overheerlijke kop soep of een oliebol is ook niet te versmaden. Voor kinderen zijn er allerlei leuke activiteiten zoals het versieren van cupcakes. De opbrengst is bestemd voor de 4 goede doelen.

Musicalkoor Summertime zorgt voor een spetterend optreden!

Er is heerlijke erwtensoep en de oliebollen zijn verrukkelijk.
De wijn en de bloembollen zijn in trek!

Herinneringen van Gemeenteleden: Jan van Egmond

In de morgendienst van 1 december 2013 stonden we stil bij het feit dat ons gemeentelid Jan van Egmond 40 jaar actief was voor onze kerkradio. In zijn toespraak ging hij onder meer in op de geschiedenis van de kerkradio, waaraan hij vanwege die lange verbondenheid veel persoonlijke herinneringen heeft. Om die reden past zijn toespraak dan ook goed in de serie Herinneringen van Gemeenteleden. We laten Jan aan het woord.

“Goedemorgen luisteraars! Dat zeggen wij iedere zondagmorgen tegen die virtuele kerkgangers die via de kerkradio met ons meeluisteren. Als u hier in de kerk een beetje inschikt kunnen ze er misschien allemaal bij. In deze wijkgemeente zijn het er al ongeveer 50, in de Lichtkring eenzelfde aantal en in de Adventskerk een dikke 125. In totaal zijn er dus zo’n 225 mensen die thuis meeluisteren! [Tot ds. Peter Smilde] Ja, en dan kwam jij hier onlangs voor een brug te staan die maar niet omlaag wilde en vervolgens voor een gesloten kerkdeur. Toen ben je maar terug naar huis gegaan en heb je meegeluisterd in die andere wereld, de computerwereld. Want mensen kunnen ook rechtstreeks via de computer met ons meeluisteren. En hoeveel dat er zijn weten we niet. Dat dit gebeurt kunnen we alleen afleiden uit telefoontjes die soms na afloop van de dienst bij ons in de studio binnenkomen van mensen die ons hartelijk bedanken voor de uitzending. Als we dan vragen ‘Wie bent u dan?’ krijgen we te horen ‘Dat is niet belangrijk, we willen alleen even laten weten dat we van de dienst hebben genoten’.

Zestig jaar geleden waren er drie jongens uit het Rooie Dorp, Piet van Heiningen, Hil Dirkwager en Thijs Meijer, die van ds. Schuring de opdracht kregen ‘Zorg dat de mensen, die niet meer naar de kerk kunnen komen, thuis in ieder geval toch kunnen meeluisteren’. Ja, en toen was er geen geld en zei ds. Schuring aan het eind van een dienst: ‘Ik zou eigenlijk toch graag 2500 gulden willen hebben voor de aanschaf van enkele bandrecorders. Kan dat, gemeente?’ En dat geld kwam er. In de loop van die week werden vier van die grote Philips bandrecorders aangeschaft. Er werden opnamen gemaakt en elk van de drie heren ging 12, 13, 14 keer per week die bandrecorder bij iemand brengen en luisterde thuis met de gemeenteleden mee. De heren konden na 14 keer de preek onderhand wel opzeggen.

Aan het begin van de uitzending heten we de luisteraars welkom en verzorgen we een platenprogramma met heel veel bekende muziek zoals ‘Beveel gerust uw wegen’ en nog meer van die toppers. Ik heb hier een formuliertje bij me met al die bekende liederen. Ik doe dat zo dadelijk in de bus [stembus voor de verkiezing van het lied van de eeuw-PP]. Ik kruis alle liederen aan want dit alles is wat de luisteraars zouden willen horen. Wij draaien voor verjaardagen van luisteraars en proberen daarbij passende liederen te vinden. We hebben onlangs nog een nummer gedraaid voor mevrouw Gré Booij voor haar 94-ste verjaardag. Ze is vandaag niet in de kerk maar luistert ongetwijfeld mee. In ons

platenprogramma vermelden we ook wetenswaardigheden over wat er die week in de kerk is gebeurd, zoals koorrepetities bij voorbeeld.

Het liefst horen de luisteraars aan het begin van de uitzending een bekend lied, zoals Psalm 68 'Geloofd zij God met diep ontzag', liefst in de oude berijming. We draaien muziek tot vlak voor de aanvang van de dienst. Dan vertellen wij welke predikanten via de drie kanalen te horen zijn, wie de organisten zijn en wie er verder nog muzikale medewerking verlenen. Als de dienst is afgelopen sluiten wij af met 'Vanavond kunt u meeluisteren met onze collega's van de studio van de Adventskerk' of 'Vanavond is er geen dienst, maar als u van Engelse kerkmuziek houdt moet u om 6 uur maar eens naar BBC 1 kijken. Daar wordt dan een geweldig mooi programma uitgezonden, Nederland zingt, maar dan op z'n Engels'.

Mevrouw Ans de Jong belde ons onlangs vanwege een probleem met haar kastje. 'Geen nood', zeiden wij, 'u wordt vóór zondag nog aangesloten'. Ze kreeg van ons direct een ander kastje, zo gemakkelijk gaat dat tegenwoordig. Die bandrecorders hoeven niet meer want nu hebben we kastjes. Daarmee kunnen de mensen zelf shoppen. Op kanaal 1 zit de Adventskerk, op kanaal 2 de Lichtkring en op kanaal 3 de Maranathakerk. Wij lezen ook de liturgie voor omdat de luisteraars willen weten wat er allemaal in de dienst gebeurt. Wij herhalen de liederen dan enkele keren om de mensen de gelegenheid te geven om mee te schrijven.

Zo zit dat in elkaar als je via de kerkradio of de computer meeluistert. Dat doen we al zo'n 56 jaar. Ik mag dit werk al 40 jaar doen en hoop het nog vele jaren te kunnen blijven doen. En kent u mensen die ook graag zou willen meeluisteren, schroom niet en geef het door. Ze horen er waarschijnlijk heel graag bij.

Voordat we naar de kerkzaal overschakelen zeggen we: 'Een gezegende kerkdienst en een gezegende zondag'".

MARANATHAKERK

Lied van de Eeuw

Er is veel gezongen in de geschiedenis van de Maranathakerk. In totaal wel 120.000 liederen. Een ongelooflijk aantal. De jubileumcommissie wilde wel eens uitgezocht zien wat nu het mooiste lied was van die 125 jaar. Onder het motto: kies het "lied van de Eeuw" konden alle gemeenteleden hun favoriete liederen indienen. In totaal kreeg de commissie meer dan 100 liederen binnen. Vaak met een uitgebreide en soms heel persoonlijke motivering. Uit deze liederen is in samenwerking met de organisten en de predikant een top 12 samengesteld; één voor elke maand. Dat lied werd in de betreffende maand in de "spotlights" gezet. De organisten speelden het voor en na de dienst, het was in de liturgie opgenomen en in de zondagsgroet werd informatie gegeven over het lied. Sommige uitvoeringen waren heel bijzonder. Zo werd van het Wilhelmus een bandopname gedraaid van de laatste zondag voor de brand van 1998.

In december kon iedereen stemmen op de liederen. Er was een speciaal verkiezingsboekje samengesteld, er stonden stembussen bij de uitgang van de kerk en men kon uiteraard ook per post en per mail stemmen. In de feestelijke jubileumdienst werden alle liederen nog een keer gezongen en werd de uitslag bekend gemaakt. De enorme meelevendheid van de gemeente heeft ons als jubileumcommissie echt getroffen. Wat is muziek en wat zijn psalmen en gezangen toch vaak belangrijk in een mensenleven! Op hele cruciale momenten ontvangt men daardoor steun. En dat past mooi bij de tekst op ons orgel:

"Houdt de lofzang gaande".

Lied van de Eeuw uitslag	Aantal stemmen
Heer ik kom tot U	25
Wat de toekomst brenge moge	20
Eens als de bazuinen klinken	12
Ga nu heen in vrede, ga en maak het waar	9
Heer die mij ziet zoals ik ben	8
Jeruzalem (de heilige stad)	7
God is getrouw Zijn plannen falen niet	3
Wilhelmus van Nassouwe	3
Dank U voor deze nieuwe morgen	2
Beveel gerust uw wegen	2
Hoe lieflijk hoe goed is mij Heer	1
Daarboven juicht een grote schaar van kin'dren voor Gods troon	1
Totaal	93

Jubileumdienst Maranathakerk

Maranathakerk 15 december 2013

Aanvang 10.30 uur

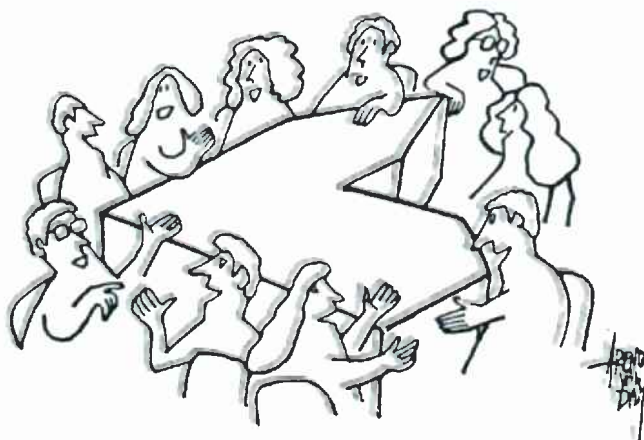
Voorganger: ds. Peter Smilde

Organist: Henk Schelling

Muziek Con Allegro olv Björn Hoogenes

Na afloop bent u uitgenodigd voor de koffie met een traktatie

Leve de Kerk....!

Jubileumdienst sluit feestelijk jaar Maranathakerk af

ALPHEN AAN DEN RIJN - De Maranathakerk organiseerde het hele jaar door activiteiten voor jaar 125-jarig bestaan. Zondag 15 december sluit een jubileumdienst het jaar af.

Peter Smilde, de wijkpredikant van de kerk, leidt de feestelijke dienst in de kerk bij de Swaenswijkbrug. Muzikale medewerking is er

van Con Allegro en organist Henk Schelling. Tijdens de dienst wordt het meest populaire kerklied bekendgemaakt. De goede doelen ontvangen een cheque. Voor de kinderen is er kinderveerdienst en voor de kleinsten een oppas. De jubileumdienst begint 10.30 uur. Vanwege het jubileum zijn

het hele jaar door activiteiten gehouden. Veelal voor de vier goede doelen van de kerk. Zo werden een kerkveiling, een rommelmarkt, een wintermarkt, een spinningmarathon en een korenfestival gehouden. En zaterdag 23 november was er een reünie, waar royaal gebruik van gemaakt is door vele gemeenteleden, maar ook door veel oud-predikanten.

*De Maranathakerk in 1888.
(Foto: pr)*

Jarige Maranathakerk kiest zondag het Lied van de Eeuw

SARIE KATSMAN

ALPHEN Wint het lied *Eens als de bazuinen klinken*, of misschien toch *Beveel gerust uw roegen*? Of wellicht *Daar boven juicht een grote schaar*? De Maranathakerk bij de Swaenswijkbrug in Alphen maakt zondag, tijdens de officiële viering van het 125-jarig bestaan van het kerkgebouw, het Lied van de Eeuw bekend. Er is berekend dat in de 125 jaar

dat de Maranathakerk bestaat, zo'n 120.000 verschillende liederen zijn gezongen. De gemeenteleden hebben hun favoriete kerklied ingestuurd en dat heeft een lijst van in totaal honderd gezangen, psalmen en opwekkingsliederen opgeleverd.

„Klassiek en modern, ingetogen liederen en ook lofprijzing, veel Johannes de Heer. Soms met een hele persoonlijke motivering,

soms ook 'omdat het gewoon een mooi lied is' is,” zegt predikant Petor Smilde.

Uit alle inzendingen zijn twaalf liederen geselecteerd die in de loop van het jaar allemaal zijn gezongen in de kerk. „Wij dominees moeten niet denken dat God alleen door preken spreekt. Het geestelijke lied is als instrument van Gods troost en genade belangrijker dan de preek.”

De gemeenteleden hebben de afgelopen twee zondagen in december hun stem kunnen uitbrengen. De dienst waarin het meest geliefde kerkelijke lied bekend wordt gemaakt, vormt de afsluiting van het 'jubeljaar' zoals de Maranathakerk het feestelijke jaar zelf noemt. Vanaf januari is er een reeks van activiteiten ontplooid, voor allerlei doelgroepen in Alphen.

Heer ik kom tot u

ELB 226 vers 1

Heer, ik kom tot U, neem mijn hart, verander mij.

Als ik U ontmoet vind ik rust bij U.

Want Heer ik heb ontdekt, dat als ik aan uw voeten ben trots en twijfel wijken voor de kracht van uw liefde.

Refrein:

Houd mij vast, laat uw liefde stromen.

Houd mij vast, heel dicht bij uw hart.

Ik voel uw kracht en stijg op als een arend.

Dan zweef ik op de wind, gedragen door uw Geest en de kracht van uw liefde.

Band maakt kerklied populair

ALPHEN Het lied *Heer, ik kom tot U* is gekozen tot populairste kerklied. Tenminste, dat heeft een flink aantal liederenkenners en -liefhebbers van de Maranathakerk in Alphen bepaald. Van de bijna honderd stemmen gingen er vijftientwintig naar dit lied.

Het bekende *Wat de toekomst brengen moge* was goed voor twintig stemmen, de klassieker *Eens als de bazuinen klinken* vergaarde twaalf liefhebbers.

Volkslied het Wilhelmus, (gezang 411), haalde het niet. Waarschijnlijk, denkt Sjaak van der Neut van de Maranathakerk, omdat veel mensen

dit meer als een algemeen lied beschouwen. Een verklaring voor de toppositie van *Heer, ik kom tot U* heeft Van der Neut wel: „We hebben een band die eens per maand tijdens de kerkdienst speelt. Dit lied spelen ze regelmatig.”

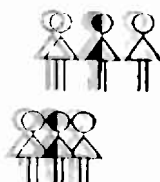
De kerkband zal na de uitverkiezing regelmatig dit 'verzoeknummer' spelen, beaamt hij.

Met de afsluiting van het jubileumjaar, waarvan de verkiezing een onderdeel is, zijn ook de cheques uitgereikt voor de werkgroep gehandicapten, Open Venster. Roemenië Hünedoara en het scholenproject Gambia.

Wat een jubileumjaar, wat een medewerking, wat een belangstelling!

Vanaf het begin stond één ding vast: Het moet niet alleen iets worden voor de eigen kerkelijke gemeente, maar veel activiteiten moeten ook mensen van buiten de kerk aanspreken. We moeten omzien naar zwakken in de maatschappij dichtbij en ver weg!
De doelstelling is gelukt! Wie heeft dit jaar niets gehoord van de Maranathakerk?

In 1972 is door enkele vrouwen van de Vrouwengespreksgroep van de Maranathakerk het initiatief genomen om aangepaste kerkdiensten te gaan organiseren.
In 1978 met steun van ds. Vree is er gestart met aangepaste catechisatie.
Tot de dag van vandaag vinden de diensten en catechisatie nog steeds plaats.
Dit werk verdient steun daarom bieden wij namens de Maranathakerk een cheque van € 1.250,00 aan.

Het Open venster in 1989 opgericht mede door initiatief van een gemeentelid van deze kerk. Vele Alphense kerken ondersteunen dit werk nu met als doel een plek te creëren waar met name mensen die eenzaam zijn, steun of troost zoeken kunnen uitblazen. Graag bieden wij een cheque van € 4.250,00 aan om dit prachtige werk voor onze medemens mogelijk te blijven maken.

In 1992 zijn mede op initiatief van een aantal kerkleden van de Maranathakerk en ds. Piet Wilschut de eerste contacten gelegd met de Reformatuskerk in Hunedoara (Roemenië). In 2008 is de werkgroep omgezet in een Stichting. Steun geven diverse kerken uit Alphen. Basis van de steun is de barmhartigheid en naastenliefde zoals we die uit de Bijbel kennen. De keuken van het gemeenschapshuis is zeer sterk verouderd en moet vervangen worden daarom bieden wij een cheque van € 4.250,00 aan.

Niet ontstaan vanuit deze kerk maar opgezet door gemeenteleden van deze kerk. De Stichting Kinderen van Lamin in Gambia. Als gemeente willen wij de initiatiefnemers van dit Scholenproject van harte ondersteunen. Het past ook bij onze opdracht. Namens de jarige Maranathakerk bieden wij een cheque ter waarde van € 4.250,00 aan.

Laat de Maranathakerk, in 1998 door brand uit de as herrezen, ook in de komende jaren een Kerk met een boodschap zijn en blijven. Leve de Kerk!!!

Jubileum Maranathakerk 2013

Tekst: Ans de Jong, 23 september 2012

Muziek: Henk Schelling, 3 oktober 2013

1. Het is feest!, la - ten wij dan - ken, om waar God ons mee- ver-
2. Want de kracht, die kwam van bo - ven, steeds op - nieuw en al - tijd
3. Met veel dank en vol ver - trouw - en, gaan wij voort in de - ze

1. - 2.
blijdt! La - ten wij in Zijn huis Hem - prij - zen voor die lang - e, lang - e -
weer. Daar - om wil - len wij God nu - lo - ven en wij prij - zen on - ze

1. - 2.
tijd. 1. O - ver ber - gen en door da - len ging de Ma - ra - na - tha - kerk,
Heer. 2. Ook als kerk met le - ge han - den, Heer be - lij - den w'on - ze schuld.

1. - 2.
1. hon - derd - vijf - en - twin - tig ja - ren en in al haar zwak - heid sterk!
2. Bij het kruis, daar is ver - ge - ving, zo - dat blijd - schap ons ver - vult!

3.
tijd, tot de Naam, tot MA - RA - NA - THA, o - ver - gaat in werk' - lijk - heid!